28. 11. 2013

ID: 93049

Přezkoumání rozsudku odvolacím soudem

Odvolací soud je zásadně vázán v přezkumné činnosti tím, který výrok rozsudku odvolatel napadl a jaké vady v jeho rámci vytýká (§ 254 odst. 1 tr. ř.). Toto výchozí vymezení (a omezení) přezkumné pravomoci odvolacího soudu ve vztahu k napadeným výrokům však rozšiřuje ustanovení § 254 odst. 2 tr. ř., a to pro případy, když vada, která je vytýkána napadenému výroku rozsudku, má svůj původ v jiném výroku, který nebyl napaden odvoláním. Pak je odvolací soud povinen přezkoumat i tento jiný (odvoláním nenapadený) výrok za předpokladu, že odvolatel mohl též proti němu podat odvolání, i když tak neučinil. Přesah přezkumné povinnosti odvolacího soudu podle 254 odst. 2 tr. ř. je podmíněn vztahem původu (příčiny) a projevu zjištěné vady nenapadeného výroku rozsudku, jestliže důvodně vytknutá vada napadeného výroku má původ v jiném než napadeném výroku rozsudku. Oba výroky musí na sebe navazovat, a proto z toho vyplývá, že nestačí zjištění vady v jiném nenapadeném výroku rozsudku bez toho, že by zároveň byla dána uvedená návaznost na výrok napadený odvoláním, tedy že by důvodně vytknutá vada jednoho výroku měla původ v jiném nenapadeném výroku. Přitom musí jít o takové výroky, které je tentýž odvolatel oprávněn napadnout svým odvoláním.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 462/2013, ze dne 16.10.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného R. R., a obviněného J. H., proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 5 To 49/2011, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 30 T 8/2008, tak,že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se částečně zrušuje rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 5 To 49/2011, a to pouze ohledně obviněného J. H. v celém rozsahu. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Vrchnímu soudu v Olomouci přikazuje, aby věc obviněného J. H. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného R. R. odmítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. 30 T 8/2008, byl obviněný R. R. uznán vinným trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zák.“) a obviněný J. H. byl uznán vinným pomocí k trestnému činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák., kterého se měli dopustit tím, že
R. R., jako jednatel společnosti NKS-lakování kovů, s. r. o., se sídlem O. (dále jen „NKS“), a jako většinový společník obchodní společnosti Moravské dřevařské závody REVITEX, s. r. o., se sídlem O., (dále jen „MDZR“), po předchozí domluvě s J. H., jednatelem obchodní společnosti MDZR a na základě instrukcí J. H., přestože si byli na základě informací bývalé jednatelky NKS Ing. V. K. a předaného účetnictví NKS vědomi splatných závazků společnosti NKS vůči níže uvedeným subjektům, v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch ke škodě níže uvedených věřitelů po vzájemné dohodě vyvedli ze společnosti NKS zpeněžitelný majetek této společnosti, a to tak,
že dne 25. 5. 2004 v Ostravě uzavřela společnost NKS prostřednictvím svého jednatele R. R. jako prodávající kupní smlouvu s obchodní společností MDZR jako kupujícím, jejímž předmětem byl

veškerý movitý a nehmotný majetek společnosti NKS, za celkovou částku ve výši 506.965,- Kč a přestože v článku III. kupní smlouvy deklarovali, že kupní cena byla kupujícím MDZR uhrazena při podpisu smlouvy, tak ve skutečnosti společnost MDZR žádnou kupní cenu neuhradila, čehož si byli R. R. a J. H. vědomi, již dne 31. 5. 2004 společnost MDZR opětovně pronajala na základě smlouvy o nájmu movitých věcí tyto movité věci NKS, a to za nevýhodné měsíční nájemné ve výši 86.703,40 Kč včetně DPH, čímž si vytvořila mechanismus k postupnému vyvádění majetku z NKS, a dále společnost NKS prodala společnosti MDZR dne 15. 6. 2004 zboží v hodnotě 202.414,- Kč specifikované na faktuře č. ..... s datem splatnosti 29. 6. 2004 a dne 30. 6. 2004 zboží specifikované na faktuře č. ..... v hodnotě 208.232,- Kč s datem splatnosti 14. 7. 2004, kdy majetek společnosti NKS specifikovaný na těchto daňových dokladech byl ze společnosti oběma obviněnými vyveden, přestože si oba obvinění byli vědomi, že společnost MDZR za toto zboží neuhradí kupní cenu a níže uvedení věřitelé nebudou moci uspokojit z tohoto majetku své níže uvedené pohledávky, a tyto transakce uskutečnili,
přestože společnost MDZR dlužila společnosti NKS finanční prostředky ve výši 590.619,99 Kč za dodávky zboží a služeb v období od 25. 2. 2004 do 24. 5. 2004, tedy k datu 14. 7. 2004 činila pohledávka NKS v MDZR 1.508.231,- Kč, kdy obvinění J. H. a R. R. následně poté, co se v období od 16. 9. 2004 do 26. 10. 2004 dozvěděli, že Okresní soud v Ostravě nařídil usnesením ze dne 30. 7. 2004 pod sp. zn. 49 Nc 10250/2004-5 exekuci na majetek NKS a jejím výkonem pověřil soudního exekutora Exekutorského úřadu v Karviné JUDr. J.P., který následně dne 20. 8. 2004 vydal exekuční příkaz č. j. EX 1272/04-5/To ze dne 20. 8. 2004, který byl opraven přípisem ze dne 31. 8. 2004, přikázáním jiných pohledávek NKS vůči MDZR, a dále tentýž exekutor vydal exekuční příkaz prodejem movitých věcí NKS ze dne 24. 9. 2004 pod sp. zn. EX 1272/04-25/To, tak čestnými prohlášeními ze dne 26. 10. 2004 nepravdivě R. R. a J. H. předstírali, že již zmiňovaná pohledávka NKS ve výši 1.508.231,- Kč zanikla uhrazením ze strany MDZR, přestože si byli vědomi toho, že tato pohledávka uhrazena nebyla, a takto jednali v úmyslu poškodit níže uvedené věřitele, kteří mohli být z tohoto majetku uspokojeni a jejichž pohledávky po výše popsaných majetkových a simulovaných úkonech R. R. a J. H. nemohly být uspokojeny z vyvedeného a odstraněného majetku NKS,
čímž byla následujícím věřitelům majícím pohledávky vůči NKS ke dni 26. 10. 2004 způsobena tato škoda: Jotun Powder Coatings, s. r. o., se sídlem T., ve výši 30.750,- Kč, MERFIO MORAVIA, s. r. o., se sídlem O., ve výši 1.074.198,- Kč, H+V VMD Grygov, s. r. o., se sídlem G., ve výši 14.729,- Kč, ČR - České správě sociálního zabezpečení, KSSZ pro Moravskoslezský kraj ve výši 54.147,- Kč, společnosti SAVA TRADE, spol. s r. o., se sídlem P., ve výši 27.669,- Kč, Finančnímu úřadu Ostrava 1 ve výši 239.902,- Kč, Telefónice O2 Czech Republic, a. s., (dříve Český Telecom, a. s.), se sídlem P., ve výši 7.752,- Kč, Hutnické zaměstnanecké pojišťovně, se sídlem J., ve výši 11.858,- Kč, JUDr. J. Š., ve výši 36.489,- Kč a bývalým zaměstnanců spol. NKS K. B., ve výši 2.386,- Kč, J. R., ve výši 6.760,- Kč, D. M., ve výši 1.591,- Kč, kdy všem výše uvedeným poškozeným vznikla škoda v celkové výši 1.508.231,- Kč, neboť bez adekvátního protiplnění byl ze společnosti NKS vyveden shora uvedený majetek společnosti NKS v celkové výši nejméně 1.508.231,- Kč, který mohl být použit k jejich poměrnému uspokojení,
přičemž poté, co byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2005, sp. zn. 13 K 38/2005, prohlášen konkurz na majetek společnosti NKS, tak v úmyslu zastřít skutečnost, že veškerý majetek společnosti NKS byl z této společnosti vyveden bez jakéhokoliv protiplnění a že jimi vydaná čestná prohlášení jsou nepravdivá, tak správkyni konkurzní podstaty JUDr. J.M. předložil dne 6. 1. 2006 R. R. antidatovanou smlouvu o postoupení pohledávky mezi společností NKS jako postupníkem a MDZR jako postupitelem, antidatovanou ke dni 15. 5. 2004, kdy tuto smlouvu za NKS podepsal R. R. a za MDZR J. H., jejímž předmětem bylo údajné postoupení pohledávky vzniklé na základě směnky vystavené v M. dne 23. 10. 2001 a splatné dne 30. 11. 2001 společností V. L. K. Plasty, s. r. o., na směnečnou sumu 5.000.000,- Kč na řad J. H., za sjednanou úplatu ve výši 1.500.000,- Kč, a dále antidatované účetní doklady na částku ve výši 500.000,- Kč datovanou dne 25. 5. 2004, na částku 500.000,- Kč datovanou dne 10. 6. 2004 a na částku ve výši 500.000,- datovanou dne 16. 6. 2004, kterými nepravdivě předstírali úhradu NKS za tuto směnku, přičemž tyto listiny správkyni konkurzní

podstaty předložili, přestože si byli vědomi, že k těmto transakcím ve skutečnosti nedošlo.

Za tento trestný čin byl obviněnému R. R. uložen podle § 256 odst. 3 tr. zák. nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců. Podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. byl pro účely výkonu tohoto trestu zařazen do věznice s dozorem. Obviněnému J. H. byl podle § 256 odst. 3 tr. zák. uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců. Podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. byl pro účely výkonu tohoto trestu zařazen do věznice s dozorem. Obviněným R. R. a J. H. byl podle § 49 odst. 1, § 50 odst. 1 tr. zák. každému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu působení ve statutárních orgánech obchodních společností všeho druhu a družstev v trvání 5 (pěti) let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněným R. R. a J. H. uložena povinnost, aby společně a nerozdílně zaplatili níže uvedeným poškozeným škodu.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byli níže uvedení poškození odkázáni se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, a to Jotun Powder Coatings, s. r. o., Česká republika, Česká správa sociálního zabezpečení, KSSZ pro Moravskoslezský kraj, SAVA TRADE, spol. s r. o., JUDr. J. Š., J. R. a D. M.

Vrchní soud v Olomouci, který projednal jako soud odvolací ve veřejném zasedání odvolání státního zástupce a obviněných R. R. a J. H., rozhodl rozsudkem ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 5 To 49/2011, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání státního zástupce částečně zrušil napadený rozsudek nalézacího soudu, a to ohledně obviněného J. H. v celém rozsahu a ohledně obviněného R. R. ve výroku o trestu. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněný J. H. je vinen, že
poté, co Moravské dřevařské závody REVITEX, s. r. o., se sídlem O., zastoupené jeho osobou jakožto jednatelem, uzavřely dne 3. 5. 2004 s SSKA – stavební společností Karviná, s. r. o., smlouvu o postoupení směnečné pohledávky ve výši 816.000,- Kč s příslušenstvím ze směnky vlastní vystavené Ing. V. K. na řad postupitele bez protestu dne 11. 6. 2002 se splatností směnečné částky dne 30. 9. 2003, převedla dne 25. 5. 2004 Ing. V. K. na základě pokynu obviněného J. H. obchodní podíl ve společnosti NKS-lakování kovů, s. r. o., se sídlem M.O., jako úhradu výše zmíněné pohledávky na jím určenou osobu obviněného R. R., a poté, co zajistil všechny formality ohledně převodu obchodního podílu ze společnosti NKS, změny jednatele z Ing. V. K. na R. R., jakož i další úkony s tím spojené, vedl i další aktivity potřebné k vyvedení majetku ze společnosti NKS ve prospěch společnosti MDZR prostřednictvím obviněného R. R. níže popsaným způsobem, kdy
R. R. jako jednatel společnosti NKS-lakování kovů, s. r. o., se sídlem O., (dále jen „NKS“), a jako většinový společník obchodní společnosti Moravské dřevařské závody REVITEX, s. r. o., se sídlem O., (dále jen „MDZR“), po předchozí domluvě s J. H., jednatelem obchodní společnosti MDZR, a na základě instrukcí J. H., přestože si byli na základě informací bývalé jednatelky NKS Ing. V. K. a předaného účetnictví NKS vědomi splatných závazků společnosti NKS vůči níže uvedeným subjektům, v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch ke škodě níže uvedených věřitelů po vzájemné dohodě vyvedli ze společnosti NKS zpeněžitelný majetek této společnosti, a to tak,
že dne 25. 5. 2004 v Ostravě uzavřela společnost NKS prostřednictvím svého jednatele R. R. jako prodávající kupní smlouvu s obchodní společností MDZR jako kupujícím, jejímž předmětem byl veškerý movitý a nehmotný majetek společnosti NKS, za celkovou částku ve výši 506.965,- Kč, a přestože v článku III. kupní smlouvy deklarovali, že kupní cena byla kupujícím MDZR uhrazena při podpisu smlouvy, tak ve skutečnosti společnost MDZR žádnou kupní cenu neuhradila, čehož si byli R. R. a J. H. vědomi, již dne 31. 5. 2004 společnost MDZR opětovně pronajala na základě smlouvy o nájmu movitých věcí tyto movité věci NKS, a to za nevýhodné měsíční nájemné ve výši 86.703,40 Kč včetně DPH, čímž si vytvořila mechanismus k postupnému vyvádění majetku z NKS, a dále společnost NKS prodala společnosti MDZR dne 15. 6. 2004 zboží v hodnotě 202.414,- Kč specifikované na faktuře č. ... s datem splatnosti 29. 6. 2004 a dne 30. 6. 2004 zboží specifikované na faktuře č. ..... v hodnotě 208.232,- Kč s datem splatnosti 14. 7. 2004, kdy majetek společnosti NKS

specifikovaný na těchto daňových dokladech byl ze společnosti oběma obviněnými vyveden, přestože si oba obvinění byli vědomi, že společnost MDZR za toto zboží neuhradí kupní cenu a níže uvedení věřitelé nebudou moci uspokojit z tohoto majetku své níže uvedené pohledávky, a tyto transakce uskutečnili,
přestože společnost MDZR dlužila společnosti NKS finanční prostředky ve výši 590.619,99 Kč za dodávky zboží a služeb v období od 25. 2. 2004 do 24. 5. 2004, tedy k datu 14. 7. 2004 činila pohledávka NKS vůči MDZR 1.508.231,- Kč, kdy obvinění J. H. a R. R. následně poté, co se v období od 16. 9. 2004 do 26. 10. 2004 dozvěděli, že Okresní soud v Ostravě nařídil usnesením ze dne 30. 7. 2004 pod sp. zn. 49 Nc 10250/2004-5 exekuci na majetek NKS a jejím výkonem pověřil soudního exekutora Exekutorského úřadu v Karviné JUDr. J.P., který následně dne 20. 8. 2004 vydal exekuční příkaz č. j. EX 1272/04-5/To ze dne 20. 8. 2004, který byl opraven přípisem ze dne 31. 8. 2004, přikázáním jiných pohledávek NKS vůči MDZR, a dále tentýž exekutor vydal exekuční příkaz prodejem movitých věcí NKS ze dne 24. 9. 2004 pod sp. zn. EX 1272/04-25/To, tak čestnými prohlášeními ze dne 26. 10. 2004 nepravdivě R. R. a J. H. předstírali, že již zmiňovaná pohledávka NKS ve výši 1.508.231,- Kč zanikla uhrazením ze strany MDZR, přestože si byli vědomi toho, že tato pohledávka uhrazena nebyla, a takto jednali v úmyslu poškodit níže uvedené věřitele, kteří mohli být z tohoto majetku uspokojeni a jejichž pohledávky po výše popsaných majetkových a simulovaných úkonech R. R. a J. H. nemohly být uspokojeny z vyvedeného a odstraněného majetku NKS,
čímž byla následujícím věřitelům majícím pohledávky vůči NKS ke dni 26. 10. 2004 způsobena tato škoda: Juton Powder Coatings, s. r. o., se sídlem T., ve výši 30.750,- Kč, MERFIO MORAVIA, s. r. o., se sídlem O., ve výši 1.074.198,- Kč, V+H VMD Grygov, s. r. o., se sídlem G., ve výši 14.729,- Kč, ČR – České správě sociálního zabezpečení, KSSZ pro Moravskoslezský kraj ve výši 54.147,- Kč, společnosti SAVA TRADE, spol. s r. o., se sídlem P., ve výši 27.669,- Kč, Finančnímu úřadu Ostrava 1 ve výši 239.902,- Kč, Telefónice O2 Czech Republic, a. s. (dříve Český Telecom, a. s.), se sídlem P., ve výši 7.752,- Kč, Hutnické zaměstnanecké pojišťovně, se sídlem J., ve výši 11.858,- Kč, JUDr. J. Š., O., ve výši 36.489,- Kč a bývalým zaměstnancům spol. NKS K. B., ve výši 2.386,- Kč, J. R., ve výši 6.760,- Kč, D. M., ve výši 1.591,- Kč, kdy všem výše uvedeným poškozeným vznikla škoda v celkové výši 1.508.231,- Kč, neboť bez adekvátního protiplnění byl ze společnosti NKS vyveden shora uvedený majetek společnosti NKS v celkové výši nejméně 1.508.231,- Kč, který mohl být použit k jejich poměrnému uspokojení,
přičemž poté, co byl usnesením Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 13 K 38/2005 ze dne 26. 9. 2005 prohlášen konkurz na majetek společnosti NKS, tak v úmyslu zastřít skutečnost, že veškerý majetek společnosti NKS byl z této společnosti vyveden bez jakéhokoliv protiplnění a jimi vydaná čestná prohlášení jsou nepravdivá, tak správkyni konkurzní podstaty JUDr. J.M. předložil dne 6. 1. 2006 R. R. antidatovanou smlouvu o postoupení pohledávky mezi společností NKS jako postupníkem a MDZR jako postupitelem, antidatovanou ke dni 15. 5. 2004, kdy tuto smlouvu za NKS podepsal R. R. a za MDZR J. H., jejímž předmětem bylo údajné postoupení pohledávky vzniklé na základě směnky vystavené v Moravanech dne 23. 10. 2001 a splatné dne 30. 11. 2001 společností V. L. K. Plasty, s. r. o, na směnečnou sumu 5.000.000,- Kč na řad J. H., za sjednanou úplatu ve výši 1.500.000,- Kč, a dále antidatované účetní doklady na částku ve výši 500.000,- Kč datovanou dne 25. 5. 2004, na částku 500.000,- Kč datovanou dne 10. 6. 2004 a na částku ve výši 500.000,- Kč datovanou dne 16. 6. 2004, kterými nepravdivě předstírali úhradu NKS za tuto směnku, přičemž tyto listiny správkyni konkurzní podstaty předložili, přestože si byli vědomi, že k těmto transakcím ve skutečnosti nedošlo,
čímž spáchal organizátorství trestného činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zák. k § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák.

Za to byl obviněný J. H. odsouzen podle § 256 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) roků. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 (pěti) roků. Podle § 59 odst. 2 tr. zák. bylo obviněnému uloženo omezení, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti

spočívající v zákazu působení ve statutárních orgánech obchodních společností všeho druhu a družstev v trvání 5 (pěti) let. Podle § 53 odst. 1 a § 54 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen peněžitý trest ve výměře 1.500.000,- (jeden milion pět set tisíc) Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zák. byl obviněnému stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému J. H. uložena povinnost společně a nerozdílně s obviněn R. R. zaplatit níže uvedeným poškozeným škodu.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byli poškození Juton Powder Coatings, s. r. o., Česká republika – Česká správa sociálního zabezpečení, KSSZ pro Moravskoslezský kraj, SAVA TRADE, spol. s r. o., JUDr. J. Š., J. R. a D. M. odkázáni se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Obviněný R. R. byl odsouzen za trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák., ohledně něhož zůstal napadený rozsudek nezměněn, podle § 256 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému výkon uloženého trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) roků. Podle § 59 odst. 2 tr. zák. bylo obviněnému uloženo omezení, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu působení ve statutárních orgánech obchodních společností všeho druhu a družstev v trvání 5 (pěti) let. Podle § 53 odst. 1 a § 54 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen peněžitý trest ve výměře 60.000,- (šedesát tisíc) Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zák. byl obviněnému stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců. Podle § 256 tr. ř. byla odvolání obviněných R. R. a J. H. zamítnuta.

Proti uvedenému rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 5 To 49/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. 30 T 8/2008, podali obviněný R. R. prostřednictvím obhájce Mgr. Jiřího Ježka a obviněný J. H. prostřednictvím obhájce JUDr. Vladimíra Ježka dovolání, a to obviněný R. R. z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. e) a g) tr. ř. a obviněný J. H. z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. e), g) a l) tr. ř.

Obviněný R. R. ve svém mimořádném opravném prostředku namítal, že za nepřípustné trestní stíhání považuje i takové, které je vedeno pro skutek, pro který nebylo trestní stíhání zahájeno. Stejnou vadou je i odsouzení pro skutek, pro který nebyla podána obžaloba. Za vadu spadající pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. proto dovolatel považuje též porušení zásady totožnosti skutku. Oproti obžalobě popisuje rozsudek jiné jednání obviněného s jiným následkem. Obecná tvrzení nalézacího soudu o částečné totožnosti jednání a naprosté totožnosti následku jsou prohlášeními bez pravdivého základu. Jednání obviněného je zřetelně jiné, neboť částečná totožnost jednání nemůže být dána popisem jednání, které nemá příčinný vztah k následku trestného činu. Totožnost následku zde také není dána, neboť následek (jakož i popis jednání) je nutno pojímat konkrétně, nikoli obecně pojmově. Následkem jednání popsaného v obžalobě („koupě“ bezcenné směnky a vyplacení převodní ceny) je úbytek peněz NKS; následkem jednání popsaného v rozsudku (převod všeho majetku a zboží s vědomím, že nebude zaplaceno) je úbytek zboží NKS.

V rámci dovolacího důvodu podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolatel uplatnil extrémní nesoulad mezi skutkovými závěry formulovanými ve skutkové větě a provedenými důkazy, a to ve třech bodech – stran (ne)existence pohledávky společnosti MERFIO MORAVIA, s. r. o., za společností NKS, stran povědomí dovolatele o této údajné pohledávce v okamžiku vytýkaného jednání a stran hodnoty pohledávky NKS za MDZR v nominální výši 590 619,99 Kč.

Skutková věta výroku rozsudku je podle dovolatele nepřehledným rozsáhlým příběhem, v němž se ztrácí trestné jednání dovolatele mezi líčením právně nerozhodných okolností a souvislostí. Skutková

věta tak obsahuje popis jednání obviněných, které nemělo žádný trestně právní následek („vytváření mechanismu k postupnému vyvádění majetku“) i popisy jejich jednání po dokonání skutku (předkládání antidatovaných smluv k zastření vyvedení majetku). Uvedené vady popisu skutku (zejména nejasnosti trestného jednání) neumožňují podřadit skutek pod skutkovou podstatu trestného činu podle § 256 tr. zák. tak, jak činí rozsudek (resp. oba dva rozsudky). Navíc se ve skutkové větě volně nakládá s pojmy pohledávka, cena, hodnota, majetek, jakoby se jednalo téměř o synonyma, což vede i k nesprávnému právnímu posouzení. Mimo to, že pohledávka je poněkud jinou kategorií než majetek (či zboží), pak nutno upozornit na to, že skutková věta neobsahuje – přes svůj rozsah – popis jakéhokoliv vyvedení pohledávky. Jelikož pohledávka NKS za MDZR ve výši 590 619,99 Kč nebyla prodána (či převedena) v rámci prodeje „veškerého movitého a nehmotného majetku“ ani v rámci prodeje zboží a ničím dalším z popsaného být převedena nemohla, nedošlo – podle znění samotné skutkové věty – k žádnému jejímu vyvedení; tím je skutková věta vnitřně nesouladná. Vadu nesprávného právního posouzení lze spatřovat též v nedůslednosti projevující se ve skutkové větě tím, že kupní smlouvy (na „veškerý movitý i nehmotný majetek“ i na zboží za 202 414,- Kč a zboží za 208 232,- Kč) jsou hodnoceny jako platné, byť byly údajně uzavírány s vědomím, že se podle nich plnit nebude, a sloužily jen k zastřenému vyvedení majetku. Bylo-li by tomu tak, pak by šlo o smlouvy neplatné (pro nedostatek vůle i pro obcházení zákona). V takovém případě ovšem není možno vycházet z cen uvedených v neplatných smlouvách, ale bylo by na místě hodnotu zboží i veškerého majetku ocenit.

Následně se dovolatel zabýval neplatností převodu obchodního podílu. Jak krajský soud, tak zejména Vrchní soud v Olomouci měl za to, že jednání Ing. K., kterým převáděla společnost NKS na dovolatele, bylo součástí dohody s H., v rámci níž došlo k umoření směnečné pohledávky za Ing. K. Převod společnosti – byť na základě jediné dohody – se odehrál ve dvou krocích, a sice převodu jednatelství a převodu obchodního podílu. Převod obchodního podílu bez změny jednatele by postrádal smysl; šlo o provázané úkony. Problém ovšem je, že v rozhodné době byla na Ing. K. vedena exekuce, takže tyto kroky činit nemohla, resp. učinila-li je, byly neplatné. Proto nedošlo ani k převodu obchodního podílu, ani jednatelství.

V průběhu dokazování bylo v podstatě prokázáno, že údajná pohledávka společnosti MERFIO MORAVIA, s. r. o., za společností NKS je smyšlená a vyfabrikovaná na poslední chvíli před (neplatným) převodem NKS na dovolatele. Nikdo – ani věřitel, ani tehdejší jednatelka NKS, Ing. K. – nebyl schopen uvést, k jakému konkrétnímu účelu měla údajná půjčka být. Naprosto neobvykle měly být prostředky poskytnuty hotově. Podivnou shodou okolností má od té doby NKS v účetnictví dva hotovostní účty pokladna, což je také mimořádné. Příjmové a výdajové doklady jsou jiné než běžně užívané, atd. Závěr soudů, že pohledávka společnosti MERFIO MORAVIA, s. r. o., za společností NKS skutečně existovala, je proto v extrémním nesouladu s důkazy.

Nehledě k tomu, že pohledávka MERFIO MORAVIA, s. r. o., byla smyšlená, byla též dovolateli a nepochybně i spoluobviněnému H. zatajena (což je logické). Skutkový závěr soudu o tom, že o ní byl dovolatel zpraven někdy dříve, než se dozvěděl o exekuci vedené na NKS JUDr. Polákem, je taktéž v extrémním nesouladu s důkazy (jinými slovy pro takový závěr nesvědčí nic).

Konečně také dovolatel namítal, že pohledávka NKS za MDZR za dodávky zboží a služeb, která je zmiňována též ve skutkové větě, měla nominální výši 590 619,99 Kč. Vzhledem k tomu, že MDZR zanedlouho skončila v konkursu, lze – vzhledem k výtěžnosti konkursu – tuto pohledávku označit za bezcennou. Soudy však tuto pohledávku hodnotí v nominálu.

Závěrem svého mimořádného opravného prostředku tak dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek Vrchního soudu Olomouci ze dne 5. 10. 2011, č. j. 5 To 49/2011-1709, a současně též zrušil předcházející rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2011, č. j. 30 T 8/2008-1420.

Obviněný J. H. ve svém dovolání rovněž namítal porušení ustanovení § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., a to nedodržení totožnosti skutku, když konkrétně uváděl, že v případě porušení zásady zachování totožnosti skutku v řízení před soudem dochází vlastně k trestnímu stíhání pro jiný skutek, než který je uveden v obžalobě, a tudíž ke stíhání bez podané obžaloby. Tím, že byl rozsudek vynesen o jiném skutku, než který byl předmětem obžaloby, byl učiněn úkon procesně nepřípustný (podle § 220 odst. 1 tr. ř. soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu). Nepřípustnost byla způsobena vynesením rozsudku o jiném skutku, než který je obsažen v obžalobě a o jiném skutku, než popsaném v obvinění. Podle obžaloby a sdělení obvinění tedy trestné jednání spočívá v tom, že obvinění vyvedli z NKS peníze – jasně definovaných 1.500.000,- Kč – za směnku (snad) považovanou za bezcennou. Trestné jednání mělo spočívat v tom, že byly předány hotové peníze oproti bezcenné směnce. Rozsudek soudu prvního stupně i rozsudek soudu odvolacího naproti tomu odsuzuje obviněné pro skutek, že kupními smlouvami ze dne 25. 5. 2004, 15. 6. 2004 a 30. 6. 2004 vyvedli hmotný majetek a zboží a dále nespecifikovaným jednáním vyvedli nehmotný majetek – dřívější pohledávky, s tím, že si byli vědomi, že MDZR za tento majetek společnosti NKS ničeho nezaplatí, a dále že nepravdivými čestnými prohlášeními zaslanými exekutorovi Polákovi předstírali, že veškeré závazky mezi MDZR a NKS jsou vyrovnány. Tímto jednáním znemožnili věřitelům NKS uspokojit své nároky z vyvedeného majetku. Z uvedených popisů skutku je zřejmé, že obvinění byli odsouzeni pro jiný skutek, než pro jaký byli obžalováni.

Nepřípustnost je způsobena i formulačními vadami skutkové věty rozsudku, majícími za následek nejasnost a zmatečnost jejího obsahu. Popis jednání každého obviněného měl být samostatně formulován a definováno jednání, které je tomu kterému z nich kladeno za vinu. Soud zaujal stanovisko, že se obviněný J. H. dopustil organizátorství trestného činu poškozování věřitele, avšak konkrétní jednání, kterým by bylo takové organizátorství představováno, není v rozsudku specifikováno.

Dále je nepřípustnost trestního stíhání dána nedovoleným postupem odvolacího soudu, který k odvolání státního zástupce proti výroku o trestu změnil i výrok o vině rozsudku. Odvolání proti rozsudku podaná obviněnými odvolací soud zamítl, takže rozhodoval pouze o odvolání státního zástupce, které bylo podáno pouze do trestu. V takovém případě odvolací soud nemůže měnit výrok o vině. Odvolací soud zde odkazuje na ustanovení druhého odstavce § 254 tr. ř. Podle přesvědčení dovolatele však nelze předpokládat neznalost práva u státního zástupce a mimoto v daném případě neexistuje mezi výrokem o vině a výrokem o trestu takový vztah, že by si změna výroku o trestu vyžadovala změnu výroku o vině, neboť u obou dvou použitých kvalifikací – tj. u „obyčejné“ pomoci podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. (podle krajského soudu) a u organizátorství podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) tr. zák. (podle vrchního soudu) je stanovena stejná trestní sazba. Vzhledem k tomu, že organizátorství je hodnoceno jako závažnější forma trestné součinnosti než pomoc, změnil odvolací soud v dovolatelův neprospěch výrok o vině, aniž proti tomuto výroku bylo podáno odvolání státním zástupcem.

V rámci dovolacího důvodu podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. obviněný J. H. namítal, že v popisu skutku není obsaženo žádné konkrétní jednání, představující „vyvedení“ pohledávky NKS vůči MDZR v nominální hodnotě 590 tis. Přitom nominální výše této pohledávky byla započítána do celkové výše vyvedeného majetku. Převedení obchodního podílu K. na R. bylo neplatné, neboť K. nebyla v době převodu obchodního podílu oprávněna disponovat se svým majetkem z důvodu vedené exekuce proti ní. Jde o neplatnost absolutní, která nemůže být nijak dodatečně zhojena (např. zastavením exekuce). Protože převod obchodního podílu a „převod“ jednatelství ve společnosti jsou součástí jedné dohody, musí být obě neplatné. Obchodní podíl ve společnosti NKS a ani jednatelství tedy na R. R. nepřešly, byť je tento stav zapsán v obchodním rejstříku. V popisu skutku je uvedeno, že obvinění vyvedli ze společnosti NKS hmotný majetek. Pro zjištění výše majetkové újmy NKS tedy měla být zjištěna hodnota těchto hmotných věcí, která představovala majetkovou ztrátu NKS.

Hodnota věcí však zjišťována vůbec nebyla, soud považuje za majetkovou újmu NKS částky uvedené v oněch neplatných smlouvách jakožto kupní ceny. Soudy si neujasnily, kterým jednáním měl být vyveden majetek ze společnosti NKS a zmařeno uspokojení věřitelů. Pakliže se tak mělo stát uzavřením kupních smluv, potom by trestné jednání bylo dokonáno podepsáním těchto smluv, ovšem nebylo by možno do majetkové újmy NKS zahrnout částku 590.620,- Kč (starý dluh) a ke zjištění výše vyvedeného majetku by musela být použita jeho hodnota – tj. oceněny prodané hmotné věci. Pakliže kupní smlouvy byly platné a k vyvedení majetku došlo až nějakým následným jednáním obviněných, pak by vyvedeným majetkem byly pohledávky z kupních cen, které by jakožto majetková hodnota musely být také oceněny a muselo by být ve skutkové větě popsáno jakožto trestné jiné jednání, než uzavření kupních smluv, ale nějaké jednání následné, jímž snad byly vyvedeny z majetku NKS pohledávky za MDZR. Soud by se musel zabývat tím, zda směnečná pohledávka převedená na NKS jako protihodnota byla skutečně bezcenná, anebo jaká byla její hodnota. Nelze jednoduše předpokládat, že hodnota pohledávek za MDZR je představována jejich nominální výší a hodnota směnečné pohledávky je bez dalšího nulová.

Obviněný J. H. dále namítal extrémní nesoulad mezi skutkovým zjištěním a provedenými důkazy. Z žádného provedeného důkazu nevyplývá, že by si obvinění měli v době „vyvádění“ majetku být vědomi splatných závazků společnosti NKS. Soud vychází z předpokladu, že informaci o splatných závazcích NKS získali obvinění jednak z předaných účetních dokladů společnosti (účetnictví za rok 2003) a jednak ze sdělení K. Z provedených důkazů však vyplývá, že s účetnictvím měli možnost se seznámit teprve později, a sice nejdříve až po 28. 5. 2004, kdy měla být část účetnictví R. R. předána. Navíc z účetnictví za rok 2003 samotného informace o takových závazcích neplyne. V příloze k účetní závěrce ke dni 31. 12. 2003 zpracované MERFIEM je naopak uvedeno, že závazky společnosti po splatnosti k tomuto datu činí cca 78 tis. Kč, zatímco pohledávky po splatnosti ke stejnému datu dosahovaly hodnoty přes 3 miliony. Mimoto zejména „vědomost“ obviněných o existenci pohledávky věřitele MERFIA v době „vyvádění majetku“ nejenže nebyla žádným způsobem prokázána, ale naopak provedené důkazy nasvědčovaly tomu, že tato pohledávka byla zfingovaná bývalou jednatelkou ve spolupráci s MERFIEM těsně před převodem obchodního podílu na R. Tyto okolnosti vyplývají z následujících zjištění. Uznání závazku s přímou vykonatelností notářským zápisem bylo učiněno dřívější jednatelkou NKS K. těsně před převodem obchodního podílu na R. R., splatnost byla v uznání sjednána na následující den, bezprostředně po převodu obchodního podílu bez jakékoliv výzvy či jednání následuje exekuce na návrh MERFIA. Bylo nutno založit zpětně před datem údajné půjčky novou číselnou řadu dokladů – druhou hotovostní pokladnu – na které by byla tato fiktivní půjčka a další na ni navazující fiktivní hotovostní operace zaúčtovány. Nebyl patrný žádný důvod pro půjčku na straně NKS, nebyly podle dokladů použity na žádný naléhavý účel. Stvrzenka o předání půjčených peněz v hotovosti se typem dokladu lišila od ostatních dokladů užívaných průběžně v účetnictví NKS. Od okamžiku údajné půjčky zakládá NKS druhou pokladnu, respektive zpětně je od tohoto okamžiku vedena nová pokladna, k jejímuž založení neexistuje srozumitelný racionální důvod, vyjma toho, že tento způsob umožňuje dodatečné vřazení nové finanční operace mezi operace již dříve zaúčtované. Virtuální peníze z virtuální půjčky MERFIA jsou podle dokladů použity na hotovostní převod do společnosti V+K, kde jedná na obou stranách vztahu stejná osoba – V. K.. V majetku V+K se však neobjeví, neboť správkyně konkursní podstaty V+K později tyto platby eviduje jako neuhrazené a požaduje jejich zaplacení od Němců, kteří odkazují, že již platili na účet NKS, později je správkyně uplatňuje u NKS. Smlouva o půjčce MERFIA je datována 18. 8. 2003, stvrzenka podepsaná K. na 800.000,- Kč má také datum 18. 8. 2003, avšak v pokladním deníku je krátkodobá finanční výpomoc ve výši 800.000,- Kč datována 8. 8. 2003. Přitom jde o číslované položky řazené chronologicky.

Další podmínkou pro dovození existence úmyslu obviněných věřitele poškodit – za předpokladu, že by o takových závazcích obvinění věděli – by musela být jejich vědomost o tom, že společnost NKS nebude schopna svým závazkům dostát, pakliže konkrétní majetek vyvedou. Takováto vědomost

nebyla nikterak prokázána, a nelze ji bez dalšího předpokládat za situace, kdy z účetnictví NKS – přílohy k účetní závěrce ke dni 31. 12. 2003 zpracované MERFIEM se uvádí, že závazky společnosti po splatnosti k tomuto datu činí cca 78 tis. Kč, zatímco pohledávky po splatnosti ke stejnému datu dosahovaly hodnoty přes 3 miliony. V rozsudku absentuje jakákoliv úvaha o tom, proč by tento majetek měl být nepoužitelný pro uspokojení vyjmenovaných věřitelů. I kdyby šlo o pohledávky nevymožitelné, z ničeho neplyne, že by o jejich nevymožitelnosti měli vědět obvinění v květnu a červnu 2004.

Dovolací důvod podle písm. 1) § 265b odst. 1 tr. ř. je dán podle dovolatele tím, že v řízení napadenému rozsudku předcházejícím byly dány důvody dovolání shora uvedené [tj. podle písm. e), g) § 265b odst. 1 tr. ř.] a bylo zamítnuto dovolatelovo odvolání, ačkoliv odvolací soud mohl a měl zmíněné vady napravit.

Závěrem svého mimořádného opravného prostředku obviněný J. H. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu, a protože některými vytýkanými vadami je zatíženo i rozhodnutí soudu krajského, navrhl i zrušení prvostupňového rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. 30 T 8/2008, a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství, jíž byla dovolání obviněných R. R. a J. H. doručena ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se vyjádřila tak, že oba obvinění prostřednictvím dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatnili námitky nesprávné právní kvalifikace skutku především výtkami týkajícími se skutkové věty, její složitosti a nejasností, zásady zachování totožnosti skutku, a dále nedostatků dokazování a hodnocení provedených důkazů. Oba obvinění uplatnili i námitku extrémního rozporu. Na tomto místě je však nutné zmínit, že tyto námitky již oba obvinění uváděli v rámci své obhajoby v řízení před soudem, ale také ve svých řádných opravných prostředcích. Přitom se jak Krajský soud v Ostravě, tak i Vrchní soud v Olomouci těmito námitkami dostatečně zabývaly. Zejména pak Vrchní soud v Olomouci v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se s námitkami obviněných neztotožnil, když konstatoval, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dokazování bylo podrobné a rozsáhlé, a následně bylo pečlivě hodnoceno a logicky odůvodněno. Odvolací soud uzavřel, že soud prvního stupně, za dodržení zásad upravených v ustanovení § 2 odst. 5 a 6 tr. ř., zcela správně ustálil svá skutková zjištění, řádně vyhodnotil provedené důkazy a neměl důvod do hodnocení důkazů zasahovat, nýbrž se s napadeným rozsudkem v tomto směru ztotožnil. K tomu je nutno podotknout, že ani Nejvyšší soud není další odvolací instancí, a proto nemůže přezkoumávat postup hodnocení důkazů soudů obou předchozích stupňů. Naopak, právě v dovolacím řízení je Nejvyšší soud povinen vycházet z jejich skutkových zjištění a teprve v návaznosti na zjištěný skutkový stav posuzovat hmotně právní posouzení skutku. Také existenci extrémního rozporu není možné vyvozovat pouze z toho, že by podle přesvědčení dovolatele měly být provedené důkazy hodnoceny jiným způsobem, než jak učinily soudy činné ve věci. V posuzované věci navíc z odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů vyplývá zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy, jejich hodnocením a učiněnými skutkovými zjištěními a z nich vyvozenými právními závěry, když z výpovědí svědků i listinných důkazů jasně vyplynul skutkový děj tak, jak je popsán v tzv. skutkové větě rozsudku. Za této situace se nemůže jednat o extrémní rozpor. Část dovolacích námitek, jejichž obsahem je jiný způsob hodnocení provedených důkazů a rozdílný skutkový závěr, než jaký učinily soudy nižších stupňů, tedy vůbec neodpovídá výkladu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a k naznačené části námitek obviněných proto nelze přihlížet.

Pokud jde o dovolací důvod uvedený pod písm. e) ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř., pak ten se uplatní, bylo-li proti obviněnému vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona nebylo přípustné. Dovolací důvod se zde tedy týká jen takové nepřípustnosti trestního stíhání, která je založena na důvodech podle § 11 odst. 1, 4 tr. ř. nebo podle § 11a tr. ř., neboť výlučně v těchto ustanoveních trestní řád taxativně vypočítává důvody nepřípustnosti trestního stíhání. Jiné namítané vady, byť by se týkaly

průběhu trestního stíhání (např. vedení trestního stíhání na základě usnesení o jeho zahájení, které neobsahuje všechny obligatorní náležitosti vyžadované ustanovením § 160 odst. 1 tr. ř.), nezakládají uvedený důvod dovolání (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 11 Tdo 514/2004, publikované pod č. 38/2005 Sb. rozh. tr.). Oba obvinění přitom uplatnili prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. námitku porušení zásady totožnosti skutku, když mají za to, že popis skutku, pro který byla podána obžaloba, neodpovídá popisu skutku, za který byli uznáni vinnými a potrestáni. Také tuto námitku oba obvinění uváděli už v předchozím řízení a oba soudy se jí zabývaly. Nicméně lze k tomu dodat, že trestného činu poškozování věřitele podle § 256 tr. zák. se dopustí ten, kdo i jen částečně zmaří uspokojení svého věřitele tím, že zničí, poškodí, zatají, zcizí, učiní neupotřebitelnou nebo odstraní část svého majetku, předstírá nebo uzná neexistující právo nebo závazek, svůj majetek zdánlivě zmenšuje nebo v řízení před soudem odmítá splnit zákonnou povinnost učinit prohlášení o svém majetku nebo o majetku právnické osoby, za kterou je oprávněn jednat, nebo v takovém prohlášení uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje. Z popsaného skutkového děje přitom vyplývá, že R. R., jako jednatel společnosti NKS a většinový společník MDZR po předchozí domluvě s J. H., jednatelem společnosti MDZR, a na základě jeho instrukcí, přestože si byli vědomi splatných závazků společnosti NKS vůči uvedeným subjektům, v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch po vzájemné dohodě zcizili majetek společnosti NKS, tak že z této společnosti vyvedli zpeněžitelný majetek společnosti postupnými majetkovými transakcemi a simulovanými úkony, v jejichž důsledku byli věřitelé společnosti NKS poškozeni, neboť jejich pohledávky nemohly být z majetku společnosti NKS uspokojeny. Takovéto jednání naplňuje skutkovou podstatu trestného činu poškozování věřitele a nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že soudy nepopsaly jednání obviněných zcela stejně s obžalobou, neboť podstatné okolnosti, a to objekt trestného činu, objektivní stránka – jednání obviněných a následek, který je v příčinné souvislosti s jejich jednáním, a subjektivní stránka, zůstaly zachovány.

Námitka obviněného H., že odvolací soud z podnětu odvolání státního zástupce změnil kromě výroku o trestu také i výrok o vině, jednak nenaplňuje důvod dovolání, že trestní stíhání bylo nepřípustné ve smyslu § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., jak se obviněný domnívá, a jednak takový postup odvolacího soudu není za splnění zákonných podmínek vyloučen (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 4 Tz 32/2010). Pokud odvolací soud dospěl na podkladě odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obviněných do výroku o trestu k závěru o pochybení ve výroku o vině, musel odvolací soud přihlížet k takové vadě výroku o vině, která by způsobila, že soud prvního stupně rozhodl pro obviněného příznivěji, než jak dovoluje zákon. Přitom Vrchní soud v Olomouci, na rozdíl od soudu nalézacího [který jednání obviněného J. H. posoudil jako spolupachatelství toliko ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák.] a na základě správně zjištěného skutkového stavu, dovodil, že obviněný J. H., který zejména instruoval obviněného R. a uzavíral smlouvy, zajišťoval formality a činil i další úkony ohledně převodu obchodního podílu, a také vzhledem k jeho postavení, jako jednatele společnosti MDZR, spáchání trestného činu zosnoval a řídil, a tedy spáchal organizátorství uvedeného trestného činu. Odvolací soud v takovém případě mohl k odvolání státního zástupce podaného výlučně v neprospěch obviněných do výroku o trestu změnit rozhodnutí soudu prvního stupně i ve výroku o vině, neboť napadený výrok o trestu navazuje na odvoláním nedotčený výrok o vině, proti kterému je státní zástupce oprávněn též podat odvolání v neprospěch obviněných. Odvolací soud tedy mohl následně zrušit výrok o vině v rozsudku nalézacího soudu z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. ř. a podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodnout o vině způsobem pro obviněného H. méně příznivým.

S ohledem na popsané závěry není možné podle státní zástupkyně dovodit oběma obviněnými tvrzené vady rozhodnutí a naplnění dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. e), g) a l) tr. ř., a proto shledala obě dovolání obviněných R. R. a J. H. zjevně neopodstatněnými a navrhla Nejvyššímu soudu, aby je podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Současně souhlasila, aby Nejvyšší soud učinil rozhodnutí za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. Pro případ odlišného

stanoviska Nejvyššího soudu rovněž souhlasila podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. s tím, aby i jiné rozhodnutí bylo učiněno v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání obviněného R. R. podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím tvrzené dovolací důvody, a shledal, že pouze dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn alespoň zčásti v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud současně zkoumal i u obviněného J. H., zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání tohoto obviněného ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím tvrzené dovolací důvody, a shledal, že pouze dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání obviněného J. H. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné, přičemž ani tento důvod pro odmítnutí jeho dovolání neshledal. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud neshledal ani jiné důvody pro odmítnutí dovolání jmenovaného obviněného podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal k dovolání obviněného J. H. podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozhodnutí, proti nimž bylo toto dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadeným částem rozhodnutí předcházející. K vadám výroků, které nebyly dovoláním napadeny, Nejvyšší soud přihlížel, jen pokud by mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno dovolání.

Ustanovení § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. upravuje nepřípustnost trestního stíhání obviněného. Proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoli podle zákona nebylo přípustné, jen tehdy, jestliže ve věci existoval některý z obligatorních důvodů uvedených v § 11 odst. 1, 4 nebo v § 11a tr. ř., pro který nelze trestní stíhání zahájit, a bylo-li již zahájeno, musí být zastaveno. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. tedy spočívá v tom, že příslušný orgán činný v trestním řízení – v závislosti na tom, kdy důvod nepřípustnosti trestního stíhání vyšel najevo – nerozhodl o zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 1, § 188 odst. 1 písm. c), § 223 odst. 1, § 231 odst. 1, § 257 odst. 1 písm. c), odst. 2 ani podle § 314c odst. 1 písm. a) či § 314p odst. 3 písm. c) nebo § 314r odst. 5 tr. ř. Místo rozhodnutí o zastavení trestního stíhání tak došlo k jinému rozhodnutí, které je pro obviněného méně příznivé (zejména k odsuzujícímu rozsudku) a které je rozhodnutím ve věci samé ve smyslu § 265a odst. 1, 2 tr. ř. Dovolací důvod se zde tedy týká jen takové nepřípustnosti trestního stíhání, která je založena na důvodech podle § 11 odst. 1, 4 tr. ř. nebo podle § 11a tr. ř., neboť výlučně v těchto ustanoveních trestní řád taxativně vypočítává důvody nepřípustnosti trestního stíhání. Jiné namítané vady, byť se týkají průběhu trestního stíhání (např. vedení trestního stíhání na základě usnesení o jeho zahájení, které neobsahuje všechny obligatorní náležitosti vyžadované ustanovením § 160 odst. 1 tr. ř.), nezakládají důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 11 Tdo 514/2004, publikované pod č. 38/2005 Sb. rozh. tr.).

Co se týká společné námitky dovolatelů, že nebyla zachována totožnost skutku, Nejvyšší soud především zdůrazňuje, že v tomto případě se jedná o námitku procesního charakteru, neboť tento institut je upraven v § 220 tr. ř. a takovouto námitku nelze v rámci dovolání úspěšně uplatnit pod

žádným zákonem taxativně stanoveným důvodem dovolání, které upravuje ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. Přesto považuje Nejvyšší soud za potřebné se k této námitce alespoň ve stručnosti vyjádřit. Podle ustálené judikatury je třeba rozlišovat pojmy „skutek“ a „popis skutku“. Skutek je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Naproti tomu popis skutku je slovní formou, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení je významný samotný skutek a nikoli jeho popis, protože trestní stíhání se vede ohledně skutku a nikoli ohledně popisu skutku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. února 2010, sp. zn. 8 Tdo 179/2010). Totožnost skutku v trestním řízení je zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku. Přitom nemusí být jednání nebo následek popsány se všemi skutkovými okolnostmi shodně, postačí shoda částečná. Z hlediska zachování totožnosti jednání i následku nejsou podstatné ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu. Následkem se přitom rozumí porušení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy konkrétní následek (porušení určitého jedinečného vztahu – zájmu), nikoli určitý typ následku. Totožnost skutku neznamená, že mezi skutkem uvedeným v usnesení o zahájení trestního stíhání, skutkem popsaným v žalobním návrhu obžaloby a skutkem v napadeném rozsudku musí být plná shoda. Totožnost skutku je dána při zachování totožnosti jednání a následku, ale i v případě zachování jen totožnosti jednání nebo jen totožnosti následku. Totožnost skutku je zachována jak v případě, kdy některé ze skutečností pojatých původně do souhrnu skutečností charakterizujících jednání nebo následek odpadnou, tak i tehdy, když k takovému souhrnu skutečností přistoupí skutečnosti další, tvořící s původními jedno jednání, popř. následek [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. Tzn 12/94, publikovaný pod č. 1/1996-I Sb. rozh. tr.]. Dále je třeba zdůraznit, že z ustanovení § 220 odst. 1, 3 tr. ř. vyplývá, že vázanost soudu obžalobou se týká pouze toho, o jakém skutku soud rozhoduje. Popisem skutku ve smyslu slovního vyjádření ani právní kvalifikací skutku v obžalobě soud není vázán (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 12. 1999, sp. zn. 7 Tz 179/99).

Problematikou totožnosti skutku se zabýval již nalézací soud, který uvedl, že je z obecného hlediska možno konstatovat, že tato bude zachována především při naprostém souladu mezi popisem skutku v žalobním návrhu a ve výrokové části rozhodnutí soudu. Teorie a praxe přitom nechápe totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsanými v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu, když postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi. Navíc je nutno konstatovat, že soud může a dokonce musí přihlížet k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci v hlavním líčení, bez ohledu na to, zda postavení obžalovaného zlepšují nebo zhoršují. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout. Soud může např. nepřesný popis skutku z obžaloby upřesnit, ovšem při zachování toho, že se v žádném případě nesmí změnit podstata skutku. Podstatu skutku pak tvoří jednání pachatele, tedy obviněného (obžalovaného) či obviněných (obžalovaných), a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska trestního práva. Jednání je projev vůle pachatele ve vnějším světě, který může spočívat v konání (komisivní delikt) nebo v opomenutí konání (omisivní delikt). Následek pak spočívá v porušení nebo ohrožení hodnot chráněných trestním zákonem (života, zdraví, majetku apod.), a jako znak některého jednotlivého, individuálního trestného činu ve své konkrétní podobě spojuje případné dílčí útoky do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky. Podstata skutku z hlediska ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř. spočívá v účasti obžalovaného na určité události, popsané v žalobním návrhu, ze které vzešel následek porušující nebo ohrožující zájmy chráněné trestním zákonem. Ustálená soudní praxe, jakož i konstantní judikatura zastává stanovisko, že totožnost skutku bude zachována rovněž za předpokladu, jestliže a) je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, b) je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, c) jednání nebo následek (popř. obojí) jsou v případech uvedených pod písmenem a), b) alespoň částečně shodné, shoda ovšem musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti, charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu, když podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které

charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu. S ohledem na shora uvedené zastává nalézací soud stanovisko, že v tomto konkrétním případě byla totožnost skutku zachována, neboť nepochybně je dána částečná totožnost jednání a zcela totožnost následků. Poškození byli stále stejní věřitelé, jako jednáním popsaným v obžalobě. Je nesporné, že podstata dokazování v trestní věci má proběhnout v režimu hlavního líčení při zachování „zásady kontradiktornosti“. Zprocesněné důkazy mají být posléze hodnoceny v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., na což by mělo navazovat zjištění o objektivizovaném skutkovém ději, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Vzhledem k rovnosti stran tyto mohou navrhovat důkazy či jejich doplnění u hlavního líčení, což znamená, že může dojít ke změnám či upřesnění popisu skutkového děje. Pokud by nebylo možno upřesňovat či částečně měnit průběh skutkového děje s ohledem na výsledky provedeného dokazování, pak by jakékoli dokazování u hlavního líčení bylo bezpředmětné a toliko formální. Pokud strana v rámci závěrečné řeči navrhuje podstatnější úpravu popisu skutkového děje, pak protistrana může s ohledem na tuto změnu navrhnout doplnění dokazování. V tomto konkrétním případě tomu tak nebylo (obvinění nenavrhli doplnění dokazování), a proto bylo dokazování skončeno. S ohledem na shora uvedené nelze učinit závěr, že skutek popsaný v usnesení podle § 160 odst. 1 tr. ř., posléze v obžalobě, není totožný se skutkem popsaným v rozhodnutí, tedy skutkem, kterým byli obvinění J. H. a R. R. uznáni vinnými (srov. str. 8 – 9 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Odvolací soud se neztotožnil s odvolacími námitkami obou obviněných, zaměřenými vůči popisu skutku, který nalézací soud zvolil v napadeném rozsudku a zaměřenými vůči zachování totožnosti skutku mezi podanou obžalobou a napadeným rozsudkem. Především konstatoval, že tyto odvolací námitky jsou pouhým opakováním obhajoby obviněných z řízení před soudem prvního stupně, se kterou se tento soud v napadeném rozhodnutí beze zbytku vypořádal. Odvolací soud v tomto konkrétním případě dospěl k závěru, že soud prvního stupně se při ustálení svých skutkových zjištění žádným způsobem neodchýlil od podstaty skutku a nijak nevybočil z mantinelů daných mu ustanoveními § 2 odst. 8 tr. ř. a § 220 odst. 1 tr. ř. Popis skutku pak plně odpovídá veškerým zákonným ustanovením trestního řádu, upravujícím náležitosti obsahu rozsudku, zejména pak ustanovení § 120 odst. 3 tr. ř. a taktéž všem požadavkům, kladeným na popis skutku konstantní judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu (srov. str. 15 – 16 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).

Nejvyšší soud považuje za nutné uvést, že totožnost skutku zůstala v posuzovaném případě zachována, když od počátku trestního řízení bylo dovolatelům kladeno za vinu, že R. R. jako jednatel společnosti NKS a jako většinový společník obchodní společnosti MDZR po předchozí domluvě s J. H., jednatelem obchodní společnosti MDZR a na základě instrukcí J. H., přestože si byli vědomi splatných závazků společnosti NKS a v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch po vzájemné dohodě vyvedli ze společnosti NKS zpeněžitelný majetek této společnosti, a to tak, že dne 25. 5. 2004 uzavřela společnost NKS prostřednictvím svého jednatele R. R. jako prodávající kupní smlouvu s obchodní společností MDZR jako kupujícím, jejímž předmětem byl veškerý movitý a nehmotný majetek společnosti NKS, za celkovou částku ve výši 506.965,- Kč a dne 31. 5. 2004 uzavřel R. R. jako jednatel společnosti NKS jako nájemce s pronajímatelem MDZR jednajícím jednatelem J. H. nájemní smlouvu na úkor společnosti NKS, jejímž předmětem byly tytéž movité věci, které prodala NKS pronajimateli dne 25. 5. 2004 na základě shora uvedené kupní smlouvy, kdy tyto transakce uskutečnili, přestože společnost MDZR dlužila společnosti NKS finanční prostředky za dodávky zboží a služeb v období od 25. 2. 2004 do 14. 7. 2004, R. R. finanční prostředky ve výši nejméně 1.500.000,- Kč ze společnosti NKS vyvedl tak, že po předchozí dohodě s J. H. uzavřel smlouvu o postoupení pohledávky mezi společností NKS jako postupníkem a MDZR jako postupitelem antidatovanou ke dni 15. 5. 2004, jejímž předmětem bylo postoupení pohledávky vzniklé na základě směnky vystavené v M. dne 23. 10. 2001 a splatné dne 30. 11. 2001 společností V. L. K. Plasty, s. r. o., na směnečnou sumu 5.000.000,- Kč na řad J. H. za sjednanou úplatu ve výši 1.500.000,- Kč, kdy na vyplacení předmětné částky R. R. úmyslně vystavil antidatované účetní doklady na částku ve výši

500.000,- Kč ze dne 25. 5. 2004, na částku 500.000,- Kč ze dne 10. 6. 2004 a na částku 500.000,- Kč ze dne 16. 6. 2004 a takto jednal v úmyslu zastřít předmětné transakce, aby nemohlo být z účetnictví zjištěno, kdy k předmětným transakcím došlo, a tak zmařili uspokojení věřitelů Jotun Powder Coatings, a. s., MERFIO MORAVIA, s. r. o., H+V VMD Grygov, s. r. o., Česká správa sociálního zabezpečení, SAVA TRADE, spol. s. r. o., Finanční úřad Ostrava I, V+K – VÝROBA A KONTRAKT, spol. s. r. o., JUDr. J. Š. a bývalých zaměstnanců společnosti NKS tím, že bez adekvátního protiplnění převedl finanční prostředky v celkové výši nejméně 1.500.000,- Kč na společnost MDZR, čímž způsobil shora uvedeným věřitelům škodu ve výši nejméně 1.500.000,- Kč (k tomu srov. č. l. 17 a násl. a č. l. 1095 a násl. spisu). Z pouhého porovnání vymezení uvedených skutků je zcela zřejmé, že námitka obviněných směřující k nezachování totožnosti není důvodná, neboť podstatou skutku je stále vyvádění majetku ze společnosti NKS a zakrývání nezaplacení dluhu ve výši 590 619,99,- Kč vzniklého za dodávky zboží a služeb ze strany společnosti NKS společnosti MDZR v úmyslu poškodit shora uvedené věřitele ve výroku o vině obou napadených rozsudků o částku pohybující se okolo 1.500.000,- Kč (v obžalobě se uvádí škoda ve výši 1.477.161,50 Kč při vyvedeném majetku společnosti NKS v hodnotě 1.500.000,- Kč, které mohly být použity k uspokojení uvedených věřitelů, a v obou uvedených rozsudcích škoda ve výši 1.508.231,- Kč při vyvedeném majetku společnosti NKS v celkové výši 1.508.231,- Kč, který mohl být použit k poměrnému uspokojení těchto věřitelů – viz č. l. 1095 – 1096, 1421 – 1423 a 1709 – 1710). Skutek je tedy v podstatě zcela shodný, pokud jde o následek, a v podstatné části je shodné i jednání obou obviněných, a proto byla i podle Nejvyššího soudu nepochybně totožnost skutku zachována. Kromě toho Nejvyšší soud nemá ani za to, že by skutková věta, která je sice dlouhá, covšak bylo zaviněno zejména složitostí popisovaného děje, trpěla formulačními vadami, majícími za následek nejasnost a zmatečnost jejího obsahu, jak nedůvodně namítají obvinění.

Obvinění R. R. a J. H. rovněž uplatnili dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř., a taktéž přiměřeně např. i usnesení Ústavního soudu ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03 a II. ÚS 651/02, dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. IV. ÚS 60/06). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností

nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 17. května 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, uveřejněný pod č. 69, ve sv. 18 Sb. nál. a usn. ÚS ČR nebo nález Ústavního soudu ze dne 20. června 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34, ve sv. 3 Sb. nál. a usn. ÚS ČR; dále srov. rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 166/95 nebo III. ÚS 376/03). Zásah do skutkových zjištění je dále v rámci řízení o dovolání přípustný jen tehdy, učiní-li dovolatel extrémní nesoulad předmětem svého dovolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). K extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními srov. také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 889/09, nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05. Takový závěr, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí, však u obviněného R. R. s ohledem na obsah obou citovaných rozhodnutí a jejich návaznost na provedené dokazování, které je zachyceno v přezkoumaném spisovém materiálu Nejvyšším soudem, nelze učinit. Pokud jde o obviněného J. H., Nejvyšší soud se zabýval některými skutkovými otázkami a hodnocením důkazů ze strany odvolacího soudu ve vztahu k právnímu posouzení jednání obviněného J. H. jako organizátorství trestného činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zák., k § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák. Přitom je však třeba zdůraznit, že existenci uvedeného extrémního rozporu není možné vyvozovat pouze z toho, že by podle přesvědčení dovolatele měly být provedené důkazy hodnoceny jiným způsobem, než jak učinily soudy činné ve věci.

Obviněný R. R. ve svém dovolání zdůraznil, že skutková věta neobsahuje – přes svůj rozsah – popis jakéhokoliv vyvedení pohledávky. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že pokud se jedná o pohledávku NKS za MDZR ve výši 590.619,99 Kč, ve skutkové větě se konkrétně uvádí, že přestože společnost MDZR dlužila společnosti NKS finanční prostředky ve výši 590.619,99 Kč za dodávky zboží a služeb v období od 25. 2. 2004 do 24. 5. 2004, tedy k datu 14. 7. 2004 činila pohledávka NKS vůči MDZR 1.508.231,- Kč, kdy obvinění J. H. a R. R. následně poté, co se v období od 16. 9. 2004 do 26. 10. 2004 dozvěděli, že Okresní soud v Ostravě nařídil usnesením ze dne 30. 7. 2004 pod sp. zn. 49 Nc 10250/2004-5 exekuci na majetek NKS a jejím výkonem pověřil soudního exekutora Exekutorského úřadu v Karviné JUDr. J.P., který následně dne 20. 8. 2004 vydal exekuční příkaz č. j. EX 1272/04-5/To ze dne 20. 8. 2004, který byl opraven přípisem ze dne 31. 8. 2004, přikázáním jiných pohledávek NKS vůči MDZR a dále tentýž exekutor vydal exekuční příkaz prodejem movitých věcí NKS ze dne 24. 9. 2004 pod sp. zn. EX 1272/04-25/To, tak čestnými prohlášeními ze dne 26. 10. 2004 nepravdivě R. R. a J. H. předstírali, že již zmiňovaná pohledávka NKS ve výši 1.508.231,- Kč zanikla uhrazením ze strany MDZR, přestože si byli vědomi toho, že tato pohledávka uhrazena nebyla, a takto jednali v úmyslu poškodit níže uvedené věřitele, kteří mohli být z tohoto majetku uspokojeni a jejichž pohledávky po výše popsaných majetkových a simulovaných úkonech R. R. a J. H. nemohly být uspokojeny z vyvedeného a odstraněného majetku NKS. Z citované části skutkové věty výroku rozsudku nalézacího soudu tak vyplývá, že nedošlo k vyvedení pohledávky ve výši 590.619,99 Kč, ale že obvinění R. R. a J. H. čestnými prohlášeními ze dne 26. 10. 2004 předstírali zánik této pohledávky, tedy v podstatě v tomto smyslu zatajili tuto část majetku společnosti NKS, byť v právní větě výroku o vině tato část přesně vyjádřena není, což však není při jinak jasném skutkovém popisu takovou vadou, která by mohla vést v návaznosti na dovolací důvod podle § 256b odst. 1 písm. g) tr. ř. k zrušení rozsudku, když jinak i tato část skutkové věty odpovídá ustanovení § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. Nelze tak přisvědčit dovolateli, že by skutková věta byla vnitřně nesouladná. Kromě toho Nejvyšší soud odkazuje dovolatele na odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, kde se uvádí, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že společnost NKS prováděla lakování, resp. komaxitování materiálu pro společnost MDZR, a posléze za tuto činnost byly vystavené faktury, a to č. ..... ze dne 15. 6. 2004 na částku 202.414,- Kč, včetně DPH, se splatností

29. 6. 2004, přičemž k uskutečnění zdanitelného plnění mělo dojít 15. 6. 2004 (srov. č. l. 618). Společnost NKS vystavila další fakturu společnosti MDZR, a to č. ..... dne 30. 6. 2004 na částku 208.232,- Kč, včetně DPH, se splatností 14. 7. 2004, k uskutečnění zdanitelného plnění, tj. ke komaxitování, mělo dojít 30. 6. 2004 (srov. č. l. 619). Provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by obě tyto částky byly proplaceny ať již v hotovosti či na účet ve prospěch společnosti NKS (v podrobnostech srov. str. 52 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Pokud se týká dovolací námitky, že kupní smlouvy jsou hodnocené jako platné, byť byly údajně uzavírány s vědomím, že se podle nich plnit nebude, potom není možno vycházet z cen uvedených v neplatných smlouvách, ale bylo by na místě hodnotu zboží i veškerého majetku ocenit, Nejvyšší soud dovolatele plně odkazuje na odůvodnění rozsudků obou soudů nižších stupňů, s nimiž se plně ztotožnil. Nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku popsal, že již den po ovládnutí společnosti NKS R. R. byla uzavřena kupní smlouva (dne 25. 5. 2004) mezi prodávajícím společností NKS, zastoupenou jednatelem R. R., a kupujícím společností MDZR, zastoupenou jednatelem J. H. V článku I bylo zakotveno, že společnost NKS je vlastníkem všech movitých věcí specifikovaných v příloze č. 1 a 2, jež jsou součástí kupní smlouvy. V článku II je zakotveno, že veškeré movité věci specifikované ve zmíněných přílohách kupující od prodávajícího kupuje a přejímá za kupní cenu dle článku III, dohodnutou stranami ve výši 506.965,- Kč. Ve zmíněném článku III je rovněž zakotveno, že kupní cena bude zaplacena tak, že při podpisu této smlouvy zaplatí kupující v hotovosti do pokladny NKS částku ve výši 506.965,- Kč. Kupní smlouva byla podepsána R. R. a J. H. (srov. č. l. 597 – 598). Na č. l. 599 se nachází příloha č. 1, a to specifikace hmotného investičního majetku v dohodnuté ceně včetně DPH ve výši 465.351,- Kč. Jednalo se např. o kompresor, odmašťovací linku, stříkací kabinu, vypalovací pec plynovou apod. Na č. l. 600 se nachází příloha č. 2 – drobný hmotný investiční majetek, jako např. křeslo, pracovní stůl, spodní skříň, regálek apod. Tento majetek byl oceněn na částku 29.272,- Kč. Na č. l. 601 je seznam nehmotného majetku – software NOSED – SPRINT v celkové částce 41.614,- Kč včetně DPH. Dohodnutá částka v kupní smlouvě ve výši 506.965,- Kč je součtem částky 465.351,- Kč (příloha č. 1 – hmotný investiční majetek) a částky 41.614,- Kč (nehmotný majetek – software NOSED – SPRINT). Hodnota drobného investičního majetku, tvořící přílohu č. 2, v kupní ceně zahrnuta není, přičemž předmětem kupní smlouvy byly movité věci specifikované v příloze č. 1 a č. 2. Pokud by bylo možno vycházet z článku III kupní smlouvy, pak by bylo možno dovodit, že kupní cena ve výši 506.965,- Kč byla složena v hotovosti do pokladny NKS. Takovýto údaj však zjištěn nebyl a zřejmě ani být nemohl, neboť je nutno odkázat v této souvislosti na výpověď obviněného J. H., podle kterého kupní cena předmětného majetku byla uhrazena vzájemným zápočtem pohledávek. Důvodem pohledávek vůči NKS měla být kupní cena (1.500.000,- Kč), za kterou měla společnost NKS koupit směnku na směnečnou sumu 5 mil. Kč specifikovanou v rozsudku od MDZR. K žádnému zmíněnému zápočtu pohledávek však ve spojení s předmětnou směnkou nedošlo a dojít nemohlo. Na shora citovanou kupní smlouvu však bezprostředně navazovalo uzavření smlouvy o nájmu movitých věcí ze dne 31. 5. 2004 (srov. č. l. 390 – 392) mezi zcela shodnými subjekty zastoupenými shodnými jednateli, ovšem jako pronajímatel vystupovala MDZR a nájemce NKS. Předmětem nájemní smlouvy podle článku I byly movité věci se všemi součástmi a příslušenstvím specifikovanými v příloze. Na č. l. 393 – 395 se nachází příloha č. 1 – hmotný investiční majetek, příloha č. 2 – drobný hmotný investiční majetek, a dále nehmotný majetek, kdy se jednalo o naprosto stejné věci, včetně ceny tak, jak byly součástí kupní smlouvy ze dne 25. 5. 2004. Přestože v podstatě drobný hmotný investiční majetek tvořící přílohu č. 2 nebyl zahrnut do celkové kupní ceny, tudíž jej prodávající NKS prodala MDZR zdarma, následně uzavřenou smlouvu o nájmu movitých věcí si společnost NKS zpětně pronajala všechny věci tvořící přílohu č. 1, 2, včetně „nehmotného majetku“ za měsíční nájemné 72.860,- Kč bez DPH, s DPH tedy 86.703,- Kč měsíčně. Smlouva byla uzavřena od 1. 6. 2004 do 31. 12. 2004. Za necelých 6 měsíců tudíž společnost NKS na nájmu by přeplatila dohodnutou kupní cenu všech věcí v rámci opakovaně citované kupní smlouvy. Popsané převedení majetku včetně zpětného nájmu směřovalo k úkonům poškozujícím věřitele, neboť cílem této transakce bylo vytvářet pohledávky MDZR za společností

NKS, které by bez popsaného personálního propojení společnosti nemohly vzniknout. V přípravném řízení bylo vyhotoveno odborné vyjádření Ing. Merty, znalce v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady movitostí a motorových vozidel (č. l. 235 – 250). Znalec měl stanovit cenu movitých věcí k 31. 5. 2004, jež tvořily přílohu smlouvy o nájmu movitých věcí z téhož dne mezi společností MDZR jako pronajímatelem a společností NKS jako nájemcem. Rovněž se měl vyjádřit k obvyklé výši měsíčního nájmu k 31. 5. 2004 ve vztahu ke všem věcem tvořícím přílohy citované smlouvy, a nakonec se měl vyjádřit, zda výše měsíčního nájmu ve výši 72.860,- Kč bez DPH byla přiměřená či nikoli. Z citovaného odborného vyjádření je patrno, že znalec vycházel z pořizovací (srovnatelné) ceny používané doby a dalších údajů uvedených v usnesení a jeho přílohách. Ze závěrečné části odborného vyjádření bylo zjištěno, že obvyklé měsíční nájemné za hmotný investiční majetek, drobný hmotný majetek a nehmotný majetek by podle jmenovaného odpovídalo částce 10.879,- Kč. Nalézací soud zastává stanovisko, že z takto vyhotoveného odborného vyjádření není možno objektivně vycházet zejména proto, že znalec si jednotlivé věci „neprohlédl, nezjistil jejich stav, resp. měl nedostatek potřebných údajů“. Pokud uvedl, že „další údaje, ze kterých vycházel, byly uvedené v usnesení a jeho přílohách“, pak v usnesení žádné další údaje uvedené nebyly, jakož ani v přílohách. Pro meritorní rozhodnutí však toto odborné vyjádření není pro soud zásadní či závažné. Naproti tomu, byť orientačně, přeci jen podporuje závěr nalézacího soudu o krajní nevýhodnosti nájemní smlouvy pro nájemce, tedy společnost NKS. Provedeným dokazováním bylo rovněž prokázáno, že společnost NKS prováděla lakování, resp. komaxitování materiálu pro společnost MDZR, a posléze za tuto činnost byly vystavené faktury, a to č. ..... ze dne 15. 6. 2004 na částku 202.414,- Kč, včetně DPH, se splatností 29. 6. 2004, přičemž k uskutečnění zdanitelného plnění mělo dojít 15. 6. 2004 (č. l. 618 spisu). Společnost NKS vystavila další fakturu společnosti MDZR, a to č. ..... dne 30. 6. 2004 na částku 208.232,- Kč, včetně DPH, se splatností 14. 7. 2004, k uskutečnění zdanitelného plnění, tj. ke komaxitování, mělo dojít 30. 6. 2004 (č. l. 619 spisu). Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že by obě tyto částky nebyly proplaceny ať již v hotovosti či na účet ve prospěch společnosti NKS, když obvinění R. R. a J. H. dne 26. 10. 2004 vydali nepravdivá čestná prohlášení, podle kterých společnost MDZR uhradila veškeré závazky vůči NKS (srov. skutkovou větu výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu a v podrobnostech str. 50 – 52 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Odvolací soud potom navázal na závěry nalézacího soudu tím, že pokud obvinění v opravných prostředcích namítali hodnotu převáděných věcí a pohledávek, má odvolací soud za to, že byť byla hodnota převáděných věcí v okamžiku jejich převodu deklarována toliko smluvně částkou 506.965,- Kč, nelze přehlédnout samotnou specifikaci hmotného investičního majetku společnosti NKS (viz str. 50 rozsudku nalézacího soudu), v níž navíc není zahrnuta hodnota drobného investičního majetku v částce 29.272,- Kč a odhlédnout nelze ani od výpovědí svědkyně Ing. V. K. k hodnotě převáděného majetku, jakož i od smluvního stanovení ceny převáděného majetku v předmětné kupní smlouvě. Soud prvního stupně logicky a přesvědčivě vysvětlil, proč při stanovení hodnoty převáděného majetku nevycházel z odborného vyjádření Ing. Merty (viz str. 51 – 52 rozsudku nalézacího soudu), kdy však ani toto odborné vyjádření výrazným způsobem ze smluvně stanovené hodnoty převáděného majetku nevybočuje. Navíc je třeba zdůraznit, že věřitelé jmenovaní ve výrokové části o vině napadeného rozhodnutí byli poškozeni i oním nevýhodným měsíčním nájemným ve výši 86.703,40 Kč, avšak k objasnění celkové výše takto vyvedeného nájemného by bylo třeba doplnit dokazování, což však odvolací soud považuje za nepotřebné. Hodnotou pohledávek společnosti NKS vůči společnosti MDZR se soud prvního stupně náležitým způsobem zabýval, tato byla doložena předmětnými fakturami (nezaplacenými) za dodávky zboží a objektivizována rovněž sdělením správkyně konkurzní podstaty úpadce V+K JUDr. S. a dalšími listinnými důkazy. V žádném případě se Vrchní soud v Olomouci neztotožnil s námitkami obviněných, podle nichž s ohledem na konkurz byla tržní hodnota vyvedených pohledávek nižší. Opět totiž nelze odhlédnout od toho, že se jednalo o pohledávky společnosti NKS vůči obchodní společnosti MDZR za dodávky zboží a služeb, jež nebyly žádným způsobem zpochybněny a naopak byly prokázány v průběhu hlavního líčení před soudem prvního stupně provedenými důkazy, zejména důkazy listinnými jako jsou faktury apod.

Jestliže byla namítána neplatnost převodu obchodního podílu z toho důvodu, že na Ing. V. K. byla v době převodu vedena exekuce, a proto nemohlo dojít ani k převodu obchodního podílu, ani k převodu jednatelství, je možné zcela odkázat na závěry nalézacího soudu, který uvedl, že předně ověřil, že Ing. K. převzala do vlastních rukou dne 3. 3. 2004 usnesení o nařízení exekuce Okresního soudu v Karviné ze dne 9. 2. 2004, č. j. 50Nc 771/2004-6, poučení o námitkách, návrh na nařízení exekuce ze dne 27. 1. 2004, exekuční příkaz prodeje všech movitých věcí č. j. EX 100/04-4, exekuční příkaz prodejem nemovitostí č. j. EX 100/04-3 (srov. č. l. 1294-1295). Ze spisového materiálu je rovněž patrno, že dne 6. 8. 2004 Okresní soud v Karviné zastavil nařízenou exekuci rozhodnutím pod č. j. 50 Nc 771/2004-12, neboť tento postup navrhl sám oprávněný. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 28. 8. 2004. Po vyhodnocení tvrzení a námitek stran zaujal soud prvého stupně toto stanovisko. Převod obchodního podílu ve společnosti NKS na základě smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 25. 5. 2004 mezi převodcem Ing. V. K. a nabyvatelem R. R. je absolutně neplatný, neboť za situace, kdy ve společnosti s ručením omezeným s jediným společníkem je na majetek tohoto společníka pravomocně nařízena exekuce, je vyloučena takováto dispozice s majetkem. Převod jednatelství je však nutno posuzovat samostatně, neboť jde o něco zcela odlišného, než dispozice s majetkem a tudíž odvolání jednatele Ing. V. K. na základě rozhodnutí jediného společníka při působnosti valné hromady společnosti NKS ze dne 24. 5. 2005 a jmenování nového jednatele R. R. je platné. Posledně jmenovaný, resp. nový jednatel mohl s majetkem společnosti NKS disponovat v rozsahu svých oprávnění (srov. str. 40 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Podle ustanovení § 115 odst. 1 obchodního zákoníku se souhlasem valné hromady může společník smlouvou převést svůj obchodní podíl na jiného společníka, nestanoví-li společenská smlouva jinak. Podle odstavce 2 téhož ustanovení připouští-li to společenská smlouva, může společník převést svůj obchodní podíl na jinou osobu. Společenská smlouva může podmínit převod obchodního podílu na jinou osobu i souhlasem valné hromady. Má-li společnost jediného společníka, je obchodní podíl vždy převoditelný na třetí osoby. Podle odstavce 3 smlouva o převodu obchodního podílu musí mít písemnou formu a nabyvatel, který není společníkem, v ní musí prohlásit, že přistupuje ke společenské smlouvě, popřípadě stanovám. Podpisy musí být úředně ověřeny. Převodce ručí za závazky, které přešly převodem obchodního podílu. Podle odstavce 4 ustanovení § 115 obchodního zákoníku účinky převodu obchodního podílu podle odstavců 1 a 2 § 115 obchodního zákoníku nastávají vůči společnosti dnem doručení účinné smlouvy o převodu.

Podle ustanovení § 66 odst. 1 obchodního zákoníku osoba, která je statutárním orgánem nebo jeho členem anebo členem jiného orgánu společnosti, může ze své funkce odstoupit. Je však povinna oznámit to orgánu, jehož je členem, nebo orgánu, který ji zvolil nebo jmenoval. Výkon funkce končí dnem, kdy odstoupení projednal nebo měl projednat orgán, který ji zvolil nebo jmenoval, nestanoví-li společenská smlouva nebo stanovy, že postačí, projednal-li je nebo měl projednat orgán, jehož je členem. U osoby zvolené za člena orgánu zaměstnanci společnosti výkon funkce končí dnem, kdy odstoupení projednal nebo měl projednat orgán, jehož je členem. Příslušný orgán je povinen projednat odstoupení na nejbližším zasedání poté, co se o odstoupení z funkce dověděl. Jestliže osoba, která odstupuje z funkce, oznámí své odstoupení na zasedání příslušného orgánu, končí výkon funkce uplynutím dvou měsíců po takovém oznámení, neschválí-li příslušný orgán společnosti na její žádost jiný okamžik zániku funkce.

Nejvyšší soud považuje za nutné zdůraznit, že podle předloženého spisového materiálu bylo nejprve dne 24. 5. 2004 učiněno formou notářského zápisu rozhodnutí jediného společníka při výkonu působnosti valné hromady společnosti NKS, kdy jediný společník, tj. Ing. V. K., v působnosti valné hromady rozhodl o těchto změnách zakladatelské listiny: odvolání jednatele Ing. V. K., jmenování nového jednatele R. R., převodu celého obchodního podílu jediného společníka Ing. V. K. odpovídajícího zcela splacenému vkladu do základního kapitálu 100.000,- Kč na R. R. (srov. č. l. 516 – 518 spisu). S ohledem na shora uvedené znění ustanovení § 66 odst. 1 obchodního zákoníku je tak

zřejmé, že výkon funkce jednatelky Ing. V. K. skončil dnem 24. 5. 2004. Teprve následně dne 25. 5. 2004 Ing. V. K. jako převodce a R. R. jako nabyvatel uzavřeli formou notářského zápisu smlouvu o převodu obchodního podílu (srov. č. l. 520 – 523 spisu). Z uvedeného je tedy zřejmé, že jedním právním úkonem došlo k odvolání jednatele Ing. V. K. dne 24. 5. 2004, zatímco druhým právním úkonem, tj. smlouvou o převodu obchodního podílu ze dne 25. 5. 2004, došlo k převodu obchodního podílu. Jmenování nového jednatele, tj. R. R., tedy bylo platné. Podstatné ovšem rovněž je, že oba dovolatelé, tj. jak R. R., tak i J. H. činili všechny následné právní kroky tak, jako by došlo k platnému převodu jak obchodního podílu, tak i jednatelství. Uplatněná námitka o neplatnosti převodu obchodního podílu tak stejně není způsobilá ovlivnit trestnost jednání obou dovolatelů.

K námitce o smyšlenosti a vyfabrikování pohledávky společnosti MERFIO MORAVIA, s. r. o., Nejvyšší soud předně podotýká, že se jedná o ryze skutkovou námitku. Přesto se jí Nejvyšší soud zabýval, a dovodil, že s okolností, zda se jednalo o reálnou či vymyšlenou pohledávku, se již dostatečně vypořádal nalézací soud. Nalézací soud se zabývá touto pohledávkou zejména na stranách 43 a násl. odůvodnění svého rozsudku, kdy v závěru stručně rekapituluje, že v průběhu dokazování v rámci hlavního líčení byla prokázána existence obhajobou namítané pohledávky MERFIO MORAVIA, s. r. o. Nutno akcentovat, že předmětná pohledávka byla evidována v účetnictvích obou společností, o této pohledávce účtovala společnost NKS v době jednatelství obviněného R. R. Z přílohy k daňovému přiznání k dani z příjmu právnických osob za rok 2004 (č. l. 1256 a násl. spisu) daňového subjektu NKS je zřejmé, že tato společnost měla v roce 2004 nedaňové finanční výdaje ve výši 192.000,- Kč. Z účetní sjetiny na č. l. 347 vyplývá, že se jednalo o úroky z předmětné půjčky. Existenci této pohledávky rovněž nezpochybnili obvinění po celou dobu svého působení ve vztahu ke společnosti NKS, a to ani v průběhu exekučního řízení, kdy tato pohledávka byla vymáhána. Podle názoru soudu obhajoba obviněných J. H. a R. R. k této pohledávce byla vyvrácena. Trestní oznámení na Ing. V. K. ze dne 14. 1. 2009 pro podezření z trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák. bylo soudem vyhodnocené jako účelové ve snaze vyvinit se z nyní stíhaného protiprávního jednání. Zmíněné trestní oznámení (č. l. 1120 – 1121 spisu) bylo policejním orgánem postoupeno krajskému soudu 3. 2. 2009 (č. l. 1119 spisu) jako součást obhajoby obviněného R. R., neboť nebyly shledány důvody k zahájení úkonů podle § 158 odst. 3 tr. ř. (srov. str. 48 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu).

Konečně také dovolatelé namítali absenci subjektivní stránky jejich jednání. Nejvyšší soud předně podotýká, že úmysl obou obviněných bezesporu vyplývá již ze skutkové věty výroku nalézacího soudu, z níž je zřejmé, že obviněný R. R. po předchozí domluvě s J. H., přestože si byli na základě informací bývalé jednatelky NKS Ing. V. K. a předaného účetnictví NKS vědomi splatných závazků společnosti NKS, v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch ke škodě níže uvedených věřitelů po vzájemné dohodě vyvedli ze společnosti NKS zpeněžitelný majetek této společnosti, a to tak, že dne 25. 5. 2004 uzavřela společnost NKS prostřednictvím svého jednatele R. R. jako prodávající kupní smlouvu s obchodní společností MDZR jako kupujícím, jejímž předmětem byl veškerý movitý a nehmotný majetek společnosti NKS, za celkovou částku ve výši 506.965,- Kč a přestože v článku III. kupní smlouvy deklarovali, že kupní cena byla kupujícím MDZR uhrazena při podpisu smlouvy, tak ve skutečnosti společnost MDZR žádnou kupní cenu neuhradila, čehož si byli R. R. a J. H. vědomi, dále společnost NKS prodala společnosti MDZR dne 15. 6. 2004 zboží v hodnotě 202.414,- Kč a dne 30. 6. 2004 zboží v hodnotě 208.232,- Kč, kdy majetek společnosti NKS specifikovaný na daňových dokladech byl ze společnosti oběma obviněnými vyveden, přestože si oba obvinění byli vědomi, že společnost MDZR za toto zboží neuhradí kupní cenu, a tyto transakce uskutečnili, přestože společnost MDZR dlužila společnosti NKS finanční prostředky ve výši 590.619,99 Kč za dodávky zboží a služeb v období od 25. 2. 2004 do 24. 5. 2004, tedy k datu 14. 7. 2004 činila celková pohledávka NKS vůči MDZR 1.508.231,- Kč, kdy obvinění J. H. a R. R. následně poté, co se v období od 16. 9. 2004 do 26. 10. 2004 dozvěděli, že Okresní soud v Ostravě nařídil exekuci na majetek NKS, tak čestnými prohlášeními ze dne 26. 10. 2004 nepravdivě R. R. a J. H. předstírali, že již zmiňovaná pohledávka NKS ve výši 1.508.231,- Kč zanikla uhrazením ze strany MDZR, přestože si byli vědomi

toho, že tato pohledávka uhrazena nebyla, a takto jednali v úmyslu poškodit věřitele, kteří mohli být z tohoto majetku uspokojeni a jejichž pohledávky po výše popsaných majetkových a simulovaných úkonech R. R. a J. H. nemohly být uspokojeny z vyvedeného a odstraněného majetku NKS, přičemž poté, co byl usnesením Krajského soudu v Ostravě prohlášen konkurz na majetek společnosti NKS, tak v úmyslu zastřít skutečnost, že veškerý majetek společnosti NKS byl z této společnosti vyveden bez jakéhokoliv protiplnění a že jimi vydaná čestná prohlášení jsou nepravdivá, tak správkyni konkurzní podstaty JUDr. J.M. předložil R. R. dne 6. 1. 2006 antidatovanou smlouvu o postoupení pohledávky mezi společností NKS jako postupníkem, a MDZR jako postupitelem, antidatovanou ke dni 15. 5. 2004, kdy tuto smlouvu za NKS podepsal R. R. a za MDZR J. H., jejímž předmětem bylo údajné postoupení pohledávky vzniklé na základě směnky vystavené v M. dne 23. 10. 2001 a splatné dne 30. 11. 2001 společností V. L. K. Plasty, s. r. o., na směnečnou sumu 5.000.000,- Kč na řad J. H., za sjednanou úplatu ve výši 1.500.000,- Kč, a dále antidatované účetní doklady na částku ve výši 500.000,- Kč datovanou dne 25. 5. 2004, na částku 500.000,- Kč datovanou dne 10. 6. 2004 a na částku ve výši 500.000 datovanou dne 16. 6. 2004, kterými nepravdivě předstírali úhradu NKS za tuto směnku, přičemž tyto listiny správkyni konkurzní podstaty předložili, přestože si byli vědomi, že k těmto transakcím ve skutečnosti nedošlo.

Z provedeného dokazování je zřejmé, že oba obvinění věděli, že společnost NKS je zadlužena, a proto se dohodli na postupu, jakým následně vyvedou ze jmenované společnosti veškerý majetek, z něhož mohli být uspokojeni věřitelé společnosti NKS, přičemž ze shora popsaného skutkového děje vyplývá, že R. R., jako jednatel společnosti NKS a většinový společník MDZR po předchozí domluvě s J. H., jednatelem společnosti MDZR, přestože si byli oba vědomi splatných závazků společnosti NKS vůči uvedeným subjektům, v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch po vzájemné dohodě zcizili majetek společnosti NKS, tak že z této společnosti vyvedli (příp. v podstatě zatajili) zpeněžitelný majetek společnosti postupnými majetkovými transakcemi a simulovanými úkony, v jejichž důsledku byli věřitelé společnosti NKS poškozeni, neboť jejich pohledávky nemohly být z majetku společnosti NKS uspokojeny. Naplnění subjektivní stránky jednání obou obviněných vyplývá zejména z odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, z něhož se podává, že otázkou subjektivní stránky se nalézací soud v podstatě již zabýval při rozboru průběhu skutkového děje, neboť podrobně rozebíral jednotlivé úkony obou obviněných, které musely být provedeny po předchozí dohodě, se znalostí věcí a s jasným záměrem. Subjektivní stránka ve formě úmyslu přímého podle § 4 písm. a) tr. zák. je tudíž nalézacím soudem dovozována ze způsobu provedení skutku ve vztahu k oběma obviněným (srov. str. 66 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Rovněž odvolací soud v návaznosti na rozsudek nalézacího soudu dovodil úmysl obou obviněných, přičemž pro stručnost odkázal na správná zjištění i právní závěry nalézacího soudu (srov. str. 17 rozsudku odvolacího soudu).

V rámci dovolacího důvodu podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. [pozn. ačkoliv správně měla být tato námitka podřazena pod dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.] obviněný J. H. rovněž namítl, že odvolací soud zaujal stanovisko, že se dopustil organizátorství trestného činu poškozování věřitele, avšak konkrétní jednání, kterým by bylo takové organizátorství představováno, není v rozsudku specifikováno. Nepřípustnost trestního stíhání je podle něj dána nedovoleným postupem odvolacího soudu, který k odvolání státního zástupce proti výroku o trestu změnil i výrok o vině v rozsudku nalézacího soudu. Odvolání proti rozsudku podaná obviněnými odvolací soud zamítl, takže rozhodoval pouze o odvolání státního zástupce, které bylo podáno pouze do trestu. V takovém případě odvolací soud nemůže měnit výrok o vině. Odvolací soud zde odkazuje na ustanovení druhého odstavce § 254 tr. ř. Podle přesvědčení dovolatele však nelze předpokládat neznalost práva u státního zástupce a mimoto v daném případě neexistuje mezi výrokem o vině a výrokem o trestu takový vztah, že by si změna výroku o trestu vyžadovala změnu výroku o vině, neboť u obou dvou použitých kvalifikací – tj. u „obyčejné“ pomoci podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. (podle krajského soudu) a u organizátorství podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) tr. zák. (podle vrchního soudu) je stanovena stejná trestní sazba. Vzhledem k tomu, že organizátorství je

hodnoceno jako závažnější forma trestné součinnosti než pomoc, změnil odvolací soud v dovolatelův neprospěch výrok o vině, aniž proti tomuto výroku bylo podáno odvolání státním zástupcem.

Odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že v případě obviněného J. H. dospěl soud prvního stupně ke správným závěrům, obsaženým zejména na str. 65 – 66 napadeného rozsudku, podle kterých právě tento obviněný byl onou osobou, která zajišťovala všechny formality ohledně převodu obchodního podílu ve společnosti NKS, změny jednatele z Ing. V. K. na R. R., jakož i další úkony s tímto spojené, a byl to právě on, kdo jako jednatel společnosti MDZR uzavíral po nesporné a logické předchozí dohodě s R. R., jednatelem společnosti NKS, kupní smlouvu ze dne 25. 5. 2004, smlouvu o nájmu movitých věcí ze dne 31. 5. 2004 mezi stejnými účastníky, tj. NKS a MDZR, jakož i další aktivity potřebné k vyvedení majetku od společnosti NKS ve prospěch společnosti MDZR, za kterou jednal jen a pouze obviněný J. H., a to konkrétním protiprávním jednáním popsaným ve skutkové části napadeného rozhodnutí. Nesprávně však dovodil, že tímto jednáním obviněný J. H. poskytl obviněnému R. R. pomoc k spáchání trestného činu, zejména odstraněním překážek a radou ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. Z uvedeného je totiž naopak zřejmé, že obviněný J. H., jakožto osoba mající k dispozici předmětnou směnku na směnečnou částku 5 mil. Kč a vystupující jako jednatel obchodní společnosti MDZR, jakož i s ohledem na postavení obviněného R. R. ve společnosti MDZR (pro společnost prováděl montáž oken), spáchání trestného činu zosnoval a řídil, čímž spáchal organizátorství trestného činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zák. k § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolání státního zástupce bylo podáno v neprospěch obou obviněných do výroku o trestu, mohl odvolací soud z titulu tohoto opravného prostředku uvedené pochybení soudu prvního stupně napravit, neboť podle § 254 odst. 2 tr. ř. mají-li vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání (srov. str. 18 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).

Nejvyšší soud k tomu považuje za potřebné uvést, že podle ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř., nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. ř. mají-li vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Z toho vyplývá, že odvolací soud je zásadně vázán v přezkumné činnosti tím, který výrok rozsudku odvolatel napadl a jaké vady v jeho rámci vytýká (§ 254 odst. 1 tr. ř.). Toto výchozí vymezení (a omezení) přezkumné pravomoci odvolacího soudu ve vztahu k napadeným výrokům však rozšiřuje citované ustanovení § 254 odst. 2 tr. ř., a to pro případy, když vada, která je vytýkána napadenému výroku rozsudku, má svůj původ v jiném výroku, který nebyl napaden odvoláním. Pak je odvolací soud povinen přezkoumat i tento jiný (odvoláním nenapadený) výrok za předpokladu, že odvolatel mohl též proti němu podat odvolání, i když tak neučinil. Přesah přezkumné povinnosti odvolacího soudu podle 254 odst. 2 tr. ř. je podmíněn vztahem původu (příčiny) a projevu zjištěné vady nenapadeného výroku rozsudku, jestliže důvodně vytknutá vada napadeného výroku má původ v jiném než napadeném výroku rozsudku. Oba výroky musí na sebe navazovat, a proto z toho vyplývá, že nestačí zjištění vady v jiném nenapadeném výroku rozsudku bez toho, že by zároveň byla dána uvedená návaznost na výrok napadený odvoláním, tedy že by důvodně vytknutá vada jednoho výroku měla původ v jiném nenapadeném výroku. Přitom musí jít o takové výroky, které je tentýž odvolatel oprávněn napadnout svým odvoláním, což v daném případě bylo splněno, neboť státní zástupce byl nepochybně ve smyslu § 246 odst. 1 písm. a) tr. ř. oprávněn napadnout i výrok o vině J. H. v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. 30 T 8/2008 (obviněným tvrzená neznalost práva u státního

zástupce, resp. nemožnost jejího předpokladu, zde nemá žádný význam).

Pokud jde ovšem o další podmínky, považuje za potřebné Nejvyšší soud zdůraznit, že odvolací soud se zabývá dalším výrokem, který není odvoláním napaden, jen v případě, že v takto přezkoumávaném výroku skutečně zjistí vytýkanou vadu, jež má původ v jiném výroku, než který byl napaden odvoláním. Bylo by vybočením z principu vázanosti soudu obsahem podaného odvolání, kdyby odvolací soud přezkoumával navazující (nenapadený) výrok rozsudku přímo bez dalšího a zjišťoval existenci případných vad tohoto výroku či předcházejícího řízení, a to bez souvislosti s napadeným výrokem. Podmínkou přezkoumání nenapadeného výroku je právě vada zjištěná ve výroku napadeném, která spojuje svým původem oba výroky. Odvolací soud svůj závěr o splnění podmínek ustanovení § 254 odst. 2 tr. ř. žádným způsobem neodůvodnil, pouze konstatoval, že v projednávaném případě vzhledem ke skutečnosti, že odvolání státního zástupce bylo podáno v neprospěch obou obviněných do výroku o trestu, mohl odvolací soud z titulu tohoto opravného prostředku uvedené pochybení soudu prvního stupně napravit, neboť podle § 254 odst. 2 tr. ř. mají-li vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání (srov. str. 18 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Podle názoru Nejvyššího soudu však v projednávané věci nelze takovýto závěr učinit. Výrok o trestu sice obecně vždy navazuje na výrok o vině, neboť podle § 39 odst. 1 tr. zákoníku soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy (srov. i § 125 odst. 1 věta třetí tr. ř.). Takováto obecná souvislost však k naplnění podmínek ustanovení § 254 odst. 2 tr. ř. nestačí, neboť jak již bylo shora uvedeno, odvolací soud se zabývá dalším výrokem, který není odvoláním napaden, jen v případě, že v takto přezkoumávaném výroku skutečně zjistí vytýkanou vadu, jež má původ v jiném výroku, než který byl napaden odvoláním.

Státní zástupce podal odvolání v neprospěch obviněných R. R. a J. H., a to výslovně do výroku o trestu v odsuzujícím rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. 30 T 8/2008. V odůvodnění tohoto odvolání uvedl, že má zato, že soud provedl úplné dokazování, kdy provedené důkazy pečlivě hodnotil v souladu s kritérii stanovenými v § 2 odst. 6 tr. ř. a na základě takto provedeného hodnocení dospěl ke správným skutkovým závěrům. Taktéž i s právní kvalifikací stanovenou nalézacím soudem se ztotožnil. Plně souhlasí i s uložením nepodmíněných trestů odnětí svobody oběma obviněným. Takto uložené tresty odpovídají promyšlenému způsobu páchání trestné činnosti, postojům obviněných k trestní věci a jejich snahou podvést soud předkládáním nepravdivé a antidatované listiny. Ztotožnil se i s délkou uloženého trestu zákazu činnosti. S ohledem na skutečnost, že obvinění se dopustili majetkové trestné činnosti, kdy výše škody činí 1.508.231,- Kč, měl soud oběma obviněným ukládat vedle výše uvedených trestů i trest peněžitý. Bez uložení tohoto trestu je trest uložený oběma obviněným nepřiměřeně mírný, neboť by v konečném důsledku na páchání trestné činnosti vydělali již zmíněnou částku korespondující se způsobenou škodou. Za nesprávný považuje závěr soudu, že u obou obviněných by byl peněžitý trest zjevně nedobytný. U obviněného J. H. byly zjištěny mnohamilionové příjmy v letech 2008-2010 a rozsáhlý nemovitý majetek a u R. R. bylo zjištěno, že je zaměstnán. Státní zástupce dále zdůraznil, že v souvislosti s činností J. H. ve společnosti IVACOM, s. r. o., mu byla vyplacena v letech 2008-2010 nejméně částka ve výši 5.534.932,- Kč, přičemž podle vlastní výpovědi měl tehdy příjem 300.000,- Kč měsíčně. Kromě toho je J. H. majitelem řady nemovitostí v pořizovací ceně 19.386.487,- Kč, což více jak 8x převyšuje výši exekučně vymáhaných pohledávek (2.389.170,- Kč), dále je jednatelem v obchodní společnosti PILA Ostravice, s. r. o., a zaměstnancem společnosti REVITEX CZ, a. s. Z toho je zřejmé, že případný uložený peněžitý trest je u něj zcela vymožitelný (srov. č. l. 1495 a násl. spisu).

Nejvyšší soud považuje za nutné především zdůraznit, že obecně je třeba k tomu uvést, že státním

zástupcem napadený výrok o neuložení peněžitého trestu bez dalšího nenavazuje na odvoláním nedotčený výrok o vině obviněného J. H., jestliže je vada spatřována v závěru soudu prvního stupně, že u obou obviněných by byl peněžitý trest zjevně nedobytný, resp. že nebyl ukládán s ohledem na současně vyslovený výrok o náhradě škody.

Ohledně obviněného J. H. odvolací soud na základě tohoto odvolání státního zástupce (odvolání obviněných J. H. i R. R. zamítl) jednak zmírnil trest odnětí svobody z nepodmíněného v trvání deseti měsíců na podmíněný v trvání dvou roků se zkušební dobou pět let, trest zákazu činnosti ponechal beze změny a navíc mu uložil peněžitý trest ve výměře 1.500.000,- Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání jednoho roku. K tomu Nejvyšší soud podotýká, že podle ustálené judikatury je nepodmíněný trest odnětí svobody nutno vždy pokládat za přísnější trest než trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen (podmíněné odsouzení), třebaže byl nepodmíněný trest odnětí svobody podstatně kratší (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. října 2006, sp. zn. 7 Tdo 1252/2006, publikované pod č. T 949 v sešitě 31/2007 Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, 2007), proto je bez významu poznámka odvolacího soudu v odůvodnění u trestu odnětí svobody, že při ukládání tohoto mírnějšího trestu přihlédl i k povaze jeho účasti na spáchání trestného činu obviněným R. R., neboť jestliže ukládá mírnější trest nemůže mít vada výroku o trestu svůj původ ve výroku o vině, spočívající v tom, že obviněný J. H. byl uznán vinným nalézacím soudem jen pro pomoc k trestnému činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) k § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák., zatímco odvolací soud shledal v jinak správně zjištěném skutkovém stavu soudem prvního stupně organizátorství trestného činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zák. k § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák., jako přísnější formu účastenství.

Zpřísnění u J. H. oproti rozsudku soudu prvního stupně tedy spočívalo pouze v uložení peněžitého trestu ve výměře 1.500.000,- Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání jednoho roku. K odůvodnění tohoto výroku o peněžitém trestu u obviněného J. H. (ale i obviněného R. R.), který mu odvolací soud uložil také k uvedenému odvolání státního zástupce, protože mu tento druh trestu nebyl nalézací soudem uložen (srov. str. 68 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu), ve svém rozsudku uvedl: „Současně v intencích návrhu státního zástupce Vrchní soud v Olomouci oběma obviněným uložil i peněžité tresty, a to podle § 53 odst. 1 tr. zák. a § 54 odst. 1 tr. zák. obviněnému J. H. ve výměře 1.500.000,- Kč, přičemž podle § 54 odst. 3 tr. zák. tomuto obžalovanému stanovil pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku …“ (obviněnému R. R. uložil peněžitý trest ve výměře 60.000,- Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání šesti měsíců). Dále odvolací soud zdůraznil, že „při výměře peněžitých trestů přihlédl odvolací soud k osobním a majetkovým poměrům obou obžalovaných tak, jak je v průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem doložil státní zástupce, kdy příslušnými doklady odvolací soud doplnil dokazování.“ Z tohoto odůvodnění je zřejmé, že v žádném směru při ukládání peněžitého trestu obviněnému J. H. nepřihlížel k shora uvedené současně provedené změně právní kvalifikace z pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. na organizátorství podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zák. k trestnému činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák., jako přísnější formě účastenství.

Z těchto důvodů ve věci obviněného J. H. Nejvyšší soud neshledává mezi výrokem o vině a výrokem o trestu takový vztah, že by vady výroku o trestu zjištěné odvolacím soudem, které se pak projevily v jeho novém rozhodnutí o trestu u obviněného J. H., měly svůj původ ve výroku o vině, a to i s přihlédnutím k tomu, že na trestnost účastníka bez ohledu na to, zda se jedná o organizátora, návodce nebo pomocníka, se užije ustanovení o trestnosti pachatele (§ 10 odst. 2 tr. zák.). Proto je důvodná námitka obviněného J. H., že pokud změnil odvolací soud v jeho neprospěch výrok o vině v tom směru, že místo pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. uznal jmenovaného obviněného vinným organizátorstvím podle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zák. k trestnému činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák., jako přísnější formě účastenství, aniž proti tomuto

výroku bylo podáno odvolání státním zástupcem, porušil zákon v jeho neprospěch v ustanovení § 254 odst. 2 tr. zák.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud po přezkoumání věci shledal, že jsou u obviněného J. H. naplněny dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy že rozhodnutí odvolacího soudu, spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z tohoto důvodu Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. částečně zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 5 To 49/2011, a to pouze ohledně obviněného J. H. v celém rozsahu, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Vrchnímu soudu v Olomouci přikázal, aby věc obviněného J. H. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Toto rozhodnutí učinil Nejvyšší soud v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, neboť vzhledem k charakteru vytknuté vady je zřejmé, že ji nelze odstranit ve veřejném zasedání. Pokud jde o obviněného R. R., jeho dovolání Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. ze shora uvedených důvodů, zvláště když se ho v žádném směru nedotýká pochybení, ke kterému došlo u obviněného J. H., odmítl jako zcela zjevně neopodstatněné.

V novém řízení se Vrchní soud v Olomouci ve věci obviněného J. H. vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi a právními závěry, na které Nejvyšší soud shora poukázal, přičemž se vzhledem k tomu, že Nejvyšším soudem bylo částečně zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu jen, pokud jde o obviněného J. H. v celém rozsahu, tedy nejen ve výroku o trestu, ale i ve výroku o zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. 30 T 8/2008, a v navazujícím výroku o vině tohoto obviněného, se bude muset uvedený soud ve svém novém rozhodnutí opětovně vypořádat rovněž se subjektivní stránkou jednání obviněného J. H., a to zejména z hlediska použité právní kvalifikace.

Nejvyšší soud již jen připomíná, že podle § 265s odst. 1 tr. ř. je odvolací soud vázán shora uvedenými právními názory, které vyslovil v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil. V neposlední řadě je nutno také zdůraznit, že při odůvodňování nového rozhodnutí je třeba postupovat důsledně v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., resp. § 134 odst. 2 tr. ř. Z odůvodnění musí být patrno, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Z rozhodnutí odvolacího soudu musí být také zřejmé, jak se v případě podání odvolání soud druhého stupně vypořádal s námitkami uplatněnými obviněným (popř. i dalšími odvolateli) v odůvodnění podaného opravného prostředku ve vztahu k napadeným výrokům rozsudku soudu prvního stupně.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Náhrada škody
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Zajištění věci (exkluzivně pro předplatitele)
- Zastupování zmocněncem (exkluzivně pro předplatitele)
- Slyšení ve vazebním řízení
- Účast obviněného u hlavního líčení

- Nesprávné poučení
- Nepříčetnost obviněného
- Nároky poškozených (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)
- Opatrovník (zmocněnec) poškozeného (exkluzivně pro předplatitele)